

Curierul ADVENTIST

Programul:

Aquila și Priscila – Biserica din casa ta

Săptămâna Căminului Creștin, 11–18 februarie 2006

Anul LXXXIII
Ianuarie 2006
nr. 1

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică:
Liliana Dincă

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

3 Editorial
Niciodată singuri
Gabriel Dincă

4 Săptămâna Căminului Creștin
Programul: Aquila și Priscila –
Biserica din casa ta
Emilian Niculescu

6 Săptămâna Căminului Creștin
Săptămâna căminului creștin – patru
binecuvântări, patru sedii ale evenimentului
Adrian Bocăneanu

9 Săptămâna Căminului Creștin
Familia ca mentor...
Bernard Csergezan

11 Experiență
De la infractor... la misionar
Viorel Olteanu

12 De la cititori...

14 Spiritual
Să-L cunosc pe... El!
Dumitru Popa

16 Spiritul Profetic
O moștenire ce nu trebuie pierdută
Lucian Floricel

18 Interviu
„Cântec de dragoste pentru Sanctuar”

20 Spiritual
Suprema poruncă a devenirii
Ion Bucuman

22 Tineret
Studii biblice nou-nouțe pentru
Școala de Sabat copii
Cora Dumitru

24 Sănătate
Doctrina adventistă în revista *National Geographic*
Ștefan Mihăicuță

26 Reportaj
Am fost martorii minunilor Lui
Cornel Roman

28 Știri

30 Pagina copiilor
Nu-mi mai este teamă
Bonnie Walker

31 De la inimă la inimă
Teoria „celor 2”
Marius Munteanu

Niciodată singuri

In acest veac al supercomunicațiilor, când vorbim la telefonul mobil oriunde ne-am afla, când putem trimite e-mail-uri la distanțe foarte mari în câteva secunde și când putem vedea evenimentele fierbinți ale lumii în camera noastră, la televizor, contactele interpersonale sunt tot mai puține. Deși noile tehnologii ne-au promis mai mult timp liber, în realitate, avem tot mai puțin. Petrecem tot mai mult timp cu mașini impersonale și tot mai puțin timp în relație cu semenii noștri. Nu este deloc de mirare că oamenii se simt tot mai singuri. De aceea, singurătatea a ajuns una dintre cele mai comune boli ale sufletului din veacul nostru sofisticat.

Deși trăim în zone tot mai aglomerate, singurătatea este tot mai des întâlnită. Într-un moment sau altul, probabil că și tu ai cunoscut ce înseamnă acest lucru. Poate ai trăit acest simțământ atunci când ai schimbat locul de muncă sau domiciliul, sau când ai fost ocolit de cei pe care îi considerai prieteni, sau după moartea unei persoane dragi, sau după ruperea unei relații, sau poate în timp ce așteptai cu teamă rezultatele unei analize într-un salon al unui spital. Sunt astfel de momente în viața fiecăruia dintre noi, dar există cineva care ne-ar putea înțelege și ajuta.

Dumnezeu îi caută pe cei singuri

Dumnezeu este totdeauna aproape de cei cu inima frântă și este gata să le ofere cele mai bune soluții. El ne caută pe fiecare pentru a ne asigura de dragostea și susținerea Sa și pentru a ne oferi perspectiva veșniciei. Așa s-a întâmplat și cu Iacov atunci când Dumnezeu l-a căutat în pribegia și singurătatea lui. În mijlocul unei călătorii pline de frământări sufletești, El i s-a descoperit ca un Dumnezeu

care caută pe cei singuri și i-a vorbit printr-un vis unic. Iacov a auzit pe Domnul zicându-i: „Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun.” (Gen. 28,15)

Este greu să ne imaginăm tot ce frământa mintea lui Iacov în acea noapte. Poate că era plin de remușcări față de acțiunea împotriva fratelui și tatălui său sau simțea că Dumnezeu l-a părăsit. Deși nu știm cu certitudine ce era în sufletul lui, un lucru îl știm sigur – Dumnezeu i-a trimis lui Iacov câteva mesaje clare pentru acel moment: *Iată, Eu sunt aici lângă tine. Deși poate că tu te simți singur, trebuie să știi că nu ești. Eu sunt lângă tine și sunt gata să te ajut.* „Te voi păzi pretutindeni, pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta”. Iacov poate credea că Dumnezeu l-a părăsit, dar, în fapt, Dumnezeu lucra încă pentru el. Deși el nu vedea această lucrare, Dumnezeu lucra la modelarea caracterului lui și-l pregătea pentru ceea ce avea de făcut în viitor. „Căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun”. *Eu mă țin de promisiune.* Dumnezeu i-a spus lui Iacov că va fi cu el și va împlini făgăduința făcută față de el. În acel vis, Dumnezeu i-a arătat prin acea scară, pe care suiau și coborau îngerii, că există o cale accesibilă către tronul harului lui Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu în acel loc al singurătății a schimbat fundamental „direcția de mers” a lui Iacov. El a realizat că nu este singur după toate cele întâmplate și a fost întărit de prezența și iubirea lui Dumnezeu.

Isus îi înțelege pe cei singuri

Atunci când trecem prin momente de singurătate, trebuie să știm că Isus ne înțelege cel mai bine, pentru că El Însuși a trăit această amărăciunea a singurătății. Deși singurătatea Lui n-a

fost cauzată de vreo vină personală, Isus a trăit atât de profund acest simțământ al singurătății. El știe ce înseamnă să fii părăsit de cei apropiați, de prieteni, pentru că la un moment dat „toți l-au părăsit” (Mat. 26,56). Dar ce putem face când suntem în asemenea situații? „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Mat. 11,28). Isus ne cheamă la El pentru a ne oferi prietenia Lui, pentru a ne oferi dragostea și pacea Lui. El are totdeauna timp pentru noi.

Acum, când suntem la începutul unui nou an și când o mulțime de necunoscute apar la orizont, nu trebuie să uităm că Mântuitorul ne-a făgăduit că va fi în toate zilele cu noi, până la sfârșitul veacului, și nu vom fi singuri (Mat. 28,20). Acum, când mintea noastră caută să găsească noi direcții de înaintare spre pământul făgăduinței, să ne amintim de cuvintele pe care Dumnezeu le-a spus poporului Israel, atunci când era aproape de hotarele Canaanului: „Domnul Însuși va merge înaintea ta, El însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme, și nu te înspăimânta!” (Deut. 31,8)

Ce este mai încurajator pentru noi decât să știm că Dumnezeu va merge înaintea noastră în acest an, că ne va căuta și va fi alături de noi atunci când vom trece prin momente de singurătate, că va pregăti drumul și ne va asigura călăuzirea divină!? Deși acest an poate fi plin de neprevăzut, El ne făgăduiește că nu ne va părăsi, și această asigurare valorează mai mult decât cea mai bună strategie omenească. Ce asigurare minunată!

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”

PROGRAMUL: Aquila și Priscila – Biserica din casa ta

EMILIAN NICULESCU

Programul pe care urmează să vi-l prezentăm vine din partea Departamentului Viața de familie, ca urmare a viziunii elaborate de Comitetul Uniunii. În textul său, găsim cuvintele: „Ei fac din căminul lor o biserică și transformă locașul de închinare într-un cămin”. Fie ca Tatăl nostru Ceresc, care a inspirat această viziune, să ne dăruiască „și voința, și înfăptuirea”.

Cele două instituții, familia și biserica, au origine divină. Isus Hristos, care a înființat primul cămin în Eden, a rostit mai târziu porunca construirii primului locaș de închinare: „Să-mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25,8). Ideea că biserica ar trebui să fie un cămin este sugerată poate cel mai frumos în cartea prorocului Isaia 6,5: „Le voi da în Casa Mea și înlăuntrul zidurilor Mele, un loc și un nume mai bune decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge”. Această făgăduință subînțelege o relație puternică pe coordonata ei verticală, relația cu Dumnezeu, prin care membrii bisericii devin fii și fiice ale Sale. Dar implicit, aceasta înseamnă o puternică legătură și în direcția orizontală, și anume legătura între frați și surori. Atât termenii de fii și fiice, cât și cei de frate și soră aparțin familiei.

Pe de altă parte, în Noul Testament, sunt mai multe referințe cu privire la faptul că familia unor credincioși a devenit o biserică: „Spuneți sănătate fraților din Laodicea și lui Nimfa și bisericii din casa lor” (Col. 4,15). Pavel, în epistola sa către Filimon, transmite salutul său și bisericii din casa lui. Însă biserica cea mai reprezentativă

din această perioadă a creștinismului primar, cea care a devenit o emblemă a spiritului misionar, a purității adevărului, este biserica din Efes. Martorul credincios folosește numele Efes ca un nume generic pentru primul secol al creștinismului, iar în cuprinsul primului „sigiliu”, această biserică este reprezentată prin simbolul unui cal alb. Dacă ne gândim la biserica din Efes, apărută în metropola cea mai importantă a continentului asiatic, un centru portuar și economic foarte important pentru acea parte a Imperiului Roman, ne impresionează faptul că a ajuns foarte puternică și numeroasă. Se estimează că ar fi ajuns la 50.000 de membri, și aceasta chiar în inima păgânismului.

Dacă ne gândim la factorul uman pe care Duhul Sfânt l-a folosit în această lucrare, evident, ne vom opri la persoana apostolului Pavel, care a vizitat de mai multe ori acest oraș și a stat ani de zile în mijlocul fraților de aici. Totuși, dintre membrii laici se evidențiază familia Aquila și Priscila. Originari din Pont, o provincie a Asiei Mici, au locuit un timp în Roma, ca apoi să fie alungați împreună cu toți evreii, și așa au ajuns în orașul Efes. Chiar dacă meseria pe care o practicau era aceea de confecționare corturi, din

raportul biblic reiese că preocuparea lor de câpătâi era misionarismul. Ei au fost nucleul în jurul căruia s-a format biserica din Efes. Despre ei se amintește că și-au transformat căminul într-o biserică. Ei au fost colaboratorii apostolului Pavel, care l-au sprijinit în mijlocul dificultăților întâmpinate în Efes. Tot despre ei Biblia notează că erau preocupați de formarea de ucenici. Ei l-au descoperit pe Apolo, un tânăr iudeu cu reale aptitudini de orator, căruia însă îi lipsea fundamentul temeinic al cunoașterii lui Isus Hristos. Aquila și Priscila l-au ajutat în aprofundarea adevărului. Tocmai pentru că, în conformitate cu profeția Bibliei și dezvăluirile Spiritului Profetic, biserica rămășiței va trebui să redobândească toate valorile și să ajungă la standardele vieții creștine din vremurile bisericii primare – biserica din Efes – considerăm că exemplul lui Aquila și Priscila trebuie repetat și în zilele noastre. De aceea am numit programul bisericii „Aquila și Priscila – Biserica din casa ta”.

Cele mai frumoase reflexii de lumină ale vieții le vom cunoaște doar dacă rămânem devotați pe ogoarele datoriei. Căminul, atelierul sau biroul pot deveni case ale lui Dumnezeu, adevărate temple ale închinării. Turnurile lor se vor realiza prin înălțarea gândurilor și a inimii către Dumnezeu. Șechina va fi prezența lui Isus. Așa au procedat Aquila și Priscila în căminul lor, în casa lor.

La începuturile adventismului în țara noastră și până târziu în anii '60, în mai mult locuri din țară, adunările din ziua de Sabat se țineau în familii, acolo unde lipsea o clădire propriu-zisă. Pastorul Dezideriu Csongvai povestea despre experiența lui pastorală despre acei ani când biserica se aduna în locuința sa. Pe vremea aceea locuia în Petroșani, în clădirea bisericii. Autoritățile au ocupat sala de cult și au transformat-o în depozit. Frații și surorile din localitate și împrejurimi nu mai aveau unde să se adune. Atunci, pastorul și familia sa au hotărât să-și transforme locuința în biserică, pentru fiecare zi de Sabat. De fiecare dată trebuiau să mute mobila

trecut pe lista de rugăciune a familiei. Nimeni nu părăsea locuința respectivă fără rugăciune. Am asistat la o ocazie când a venit poștașul. Poștașii sunt de obicei, foarte grăbiți. Dar „Maica” a făcut o invitație atât de politicoasă și de cuceritoare, încât ea a mai zăbovit câteva minute, în timp ce sora Demetrescu înălța o rugăciune și în favoarea ei. A plecat mișcată de acest gest.

Toate modelele de până aici sunt greu de imitat sau nu mai sunt necesare, dar modelul la care ne gândim este plăcerea și intenția expresă de a-i invita și pe alții în casa ta, pentru momente de înălțare sufletească, grupe de rugăciune, și

ora 10, uneori. Nu se servește o cină propriu-zisă, sunt eventual oferite gustări, sucuri, biscuiți etc. Faptul că studiază Spiritul Profetic în comun îi obligă oarecum indirect să studieze. Dacă ar rămâne doar pe seama lor, n-ar studia cu atâta conștiinciozitate și atât de profund. Apoi, ideile se completează prin discuții. Există o listă de rugăciune comună. Deja au multe experiențe, atât personale, cât și de grup. Toate acestea sunt stimulente puternice pentru a continua acest program.

Căminele noastre, prin atmosfera și preocupările familiei, pot diferi atât de mult. Unele cămine pot fi săli de lectură, cluburi de divertisment, săli

Căminul, atelierul sau biroul pot deveni case ale lui Dumnezeu, adevărate temple ale închinării.

și să așeze scaune pentru membri. Și aceasta ani de zile.

Îmi amintesc de una dintre comunitățile mari din București, unde copiii nu aveau un loc rezervat pentru Școala de Sabat, și o familie din curtea adunării oferea dormitorul lor în fiecare zi de Sabat pentru micuții elevi ai Școlii de Sabat.

Astăzi, grație ajutorului lui Dumnezeu, dispunem, probabil în toată țara, de case de rugăciune adecvate atât pentru adulți, cât și pentru copii, și nu mai suntem obligați să ne adunăm în case particulare. Dar oare ar trebui să înceteze această similitudine a căminului cu biserica?

Sunt între cei favorizați de a fi cunoscut familia Demetrescu Ștefan. „Taica” și „Maica” au avut un rol însemnat în convertirea tatălui meu și de aceea legătura cu dâștii a rămas totdeauna foarte strânsă. Fiecare vizită pe care o făceam mă convingea de faptul că modesta lor locuință era, de fapt, o biserică măreață. Întâlneam persoane venite din toate colțurile țării cu probleme atât de diverse și toți erau încurajați, iar numele lor era

aceasta nu doar incidental, ci conform unui program bine stabilit. Când spun lucrul acesta, mă gândesc la o familie tânără, cu responsabilități importante, care ar putea să le ocupe mai mult de 24 de ore într-o zi, dar ei au descoperit bucuria și beneficiul transformării casei lor într-o biserică. Săptămânal, rude și prieteni se întâlnesc și petrec câteva ore în studiu și rugăciune. Mărturia unei rude apropiate, și el patron, este aceasta: „Sunt atât de fericit de când a început acest program.”

Am luat legătura cu unul dintre membrii grupului și l-am întrebat despre felul în care se desfășoară aceste programe de rugăciune și studiu. Fiecare citește un anumit capitol din cartea *Hristos, Lumina lumii*. Miercuri seara, la ora 7, se strâng la unul dintre membrii grupului. Programul începe cu momente de părtășie, care durează până la 20 de minute, apoi cântă împreună și după o rugăciune încep discuțiile pe marginea materialului studiat. Totul se încheie cu rugăciuni, de obicei se roagă fiecare. Componenta grupului este diferită, vin și adventiști, și neadventiști. Părtășia continuă până târziu, după

de clasă, restaurante sau doar muzee cu exponate de mobilă și bibelouri. De fapt, fiecare cămin își hotărăște adevărata destinație. Dar cred că și astăzi cea mai nobilă și cea mai frumoasă destinație este aceea de cămin-biserică. Domnul Isus ar dori să viziteze și căminul nostru și să spună aceleași cuvinte pe care i le-a spus odinioară lui Zacheu: „Trebuie să rămân în casa ta!” Observați că Isus nu a spus: „Trebuie să trec pe la tine sau îți voi face o scurtă vizită”; deși era în fruntea convoiului care astăzi este cunoscut sub numele de: *intrarea triumfală în Ierusalim*. Domnul Isus vrea să rămână în căminele noastre și acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Său, acolo este și El, și aceasta înseamnă biserică. Fie ca și căminul dumneavoastră să cunoască această bucurie și acest privilegiu!

Emilian Niculescu,
secretar și director
al Departamentului
Viața de familie,
Uniunea Română

SĂPTĂMÂNĂ CĂMINULUI CREȘTIN – patru binecuvântări, patru sedii ale evenimentului

ADRIAN BOCĂNEANU

Sunt biserici în care Săptămâna Căminului Creștin se organizează cu regularitate. Acum, acestea au posibilitatea a da o nouă strălucire acestui eveniment. Bisericile care nu au adoptat această practică sunt invitate să facă acum primul pas.

Cu obiective clare și pregătire atentă, toate bisericile, mici sau mari, pot să aibă parte de frumoase binecuvântări.

Dar biserica nu este singurul sediu pentru această sărbătoare. Primul este propriul suflet – de acolo, din gândirea, credința și iubirea noastră, pornește totul. Al doilea sediu este familia proprie. Al treilea este biserica. Iar al patrulea este comunitatea socială – cercul apropiat al prietenilor și vecinilor, și chiar viața publică, în care suntem privilegiați să ne manifestăm convingerile și pe care suntem chemați să o transformăm.

Închinare, recunoștință și sărbătoare

Familia face parte dintre cele mai frumoase daruri ale lui Dumnezeu. Acesta este un timp prielnic să împărtășim ideile noastre despre familie, să redescoperim planul de la început al lui Dumnezeu și modul în care el se poate împlini acum, să rechemăm amintiri frumoase legate de familie și să exprimăm recunoștința față de Creator și față de alții.

Pe plan personal, mereu avem nevoie să ne însușim gândirea lui Dumnezeu cu privire la relații și familie, să cultivăm admirația și încrederea în planul biblic. Să-I mulțumim Domnului pentru ele. Să rememorăm binecuvântările, bucuriile, vindecările și dovezile de iubire din familie. Pregătiți astfel, să ne îndreptăm frecvent către membrii familiei și să dăm glas mulțumirii. Să povestim și să ascultăm istorii ale familiei, să răsfoim împreună albumele de fotografii, să scotocim după obiecte încărcate de amintiri, să alcătuim un arbore genealogic al familiei, să deschidem un jurnal. Biserica este un alt sediu al sărbătoririi familiei. Anunțul făcut din timp, invitația ca membrii familiei să stea alături unii de alții, decorarea sălii și crearea unei atmosfere

plăcute transmit un mesaj binefăcător. Un grupaj de texte și cântări despre bucuriile și binecuvântările familiei, experiențe povestite de familiile cele mai în vârstă și de cele mai tinere, familii care rememorează evenimente pentru care Îl laudă pe Domnul, cuvinte de apreciere ale unor familii pentru alte familii care au fost o binecuvântare – iată câteva elemente pentru un serviciu de recunoștință și laudă. Holul sau chiar sala bisericii poate fi, pentru o săptămână, o expoziție de fotografii de familie, mărite corespunzător, de desene ale copiilor având ca temă familia sau de obiecte din istoria familiilor (vechi Biblii de familie, invitații, flori uscate sau alte obiecte de la nuntă, lucruri păstrate peste generații). Tinerii și copiii vor fi fericiți să li se încredințeze această sarcină! În sfârșit, sărbătoarea familiilor din biserică poate deveni sărbătoarea comunei sau a orașului, onorându-L pe Dumnezeu într-un loc public sau în biserică.

Există destule mesaje și amintiri neplăcute privind familia. Nu puține dintre ele au ca sursă biserica, fiind astfel puse în legătură și cu Dumnezeu. Avem ocazia să creăm emoții pozitive, impresii favorabile care să se transforme în amintiri fericite și în speranță durabilă. Aceasta corespunde Evangheliei. „La fel ca oricare altul dintre darurile pe care Dumnezeu le-a încredințat spre păstrare omenirii, căsătoria a fost coruptă de păcat; dar scopul Evangheliei este să-i restaureze puritatea și frumusețea.” (Cugetări de pe Muntele Fericilor, p. 64).

Mângâiere și încurajare

În familie avem parte de cele mai mari bucurii, dar tot atât de adevărat este că aici trăim și cele mai adânci decepții și suferim pierderi sfâșietoare. Nu puțini din cei care vin în biserică pot să asculte lucrurile frumoase, pe care le spunem despre familie, și să se scufunde mai tare în dezamăgire, rușine și disperare. Ne aducem aminte cum sărbătorile în familia lui Elcana declanșau cele mai mari crize de deprimare și deznădejde pentru Ana!

Tatăl nostru ceresc este „Dumnezeu oricărei mângâieri” (2 Cor. 1,3), Domnul Isus cheamă la Sine pe „cei trudiți și împovărați” (Mat. 11,28), iar Evanghelia ne spune: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu” (Is. 40,1).

Pe plan personal, avem privilegiul să aducem înaintea lui Dumnezeu necazurile și pierderile noastre, să ne lăsăm cercetați de El și să așezăm asupra Lui poverile noastre. Durerile ne fac conștienți de nevoile noastre, ne determină să ne recunoaștem greșelile și să învățăm din ele. Pavel vorbește despre un fel de întristare care „este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea” (2 Cor. 7,10). După ce tratăm cu Dumnezeu durerile personale, după ce primim mângâierea și înțelepciunea Lui, ne apropiem de membrii familiei și de biserică cu sensibilitate și împreună simțire. „Prin mângâierea prin care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!” (2 Cor. 1,4). O săptămână a familiei nu poate să treacă sub tăcere durerile familiilor – pierderi prin moarte, separare sau divorț, înstrăinare, violență, infidelitate, îndepărtare de Domnul și de biserică. Nimeni

nu trebuie să sufere singur și nimeni nu trebuie să fie făcut să creadă că trebuie să-și lase necazurile afară când intră în biserică sau să nu vină deloc. Facem parte din același trup al lui Hristos, și suferința unuia este trăită de tot trupul, începând cu Capul și continuând cu noi. Amintirea datelor când au avut loc decese, acordarea unui timp pentru împărtășirea pierderilor și a durerilor, un grupaj de texte și cântări care recunosc tragismul experienței umane și o așază în contextul speranței – acestea sunt șanse de eliberare, vindecare și dobândire a unei noi speranțe. Pasul următor ne duce spre cei de dincolo de familia bisericii. Este atât de multă suferință neauzită, nealinată, neînțeleasă în jurul nostru. Un telefon, o vizită făcută celor îndoliați și dispoziția de a-i asculta și de a simți cu ei jalea, rușinea sau revolta sunt o binecuvântare pentru ei și chiar pentru noi, căci e „mai bine să te duci într-o casă de jale” (Ecl. 7,2,3). O invitație la masa noastră și oferirea de pâine coaptă de noi sau fructe din grădina noastră transmit mesajul că viața merge înainte prin pierderi și trebuie trăită pe deplin, chiar „în valea umbrei morții” (Ps. 23,4).

Instruire

Desigur, aceasta nu poate lipsi, dar eficiența învățării crește enorm în contextul de autenticitate și sensibilitate care se creează atunci când ne bucurăm cu cei care se bucură și plângem cu cei ce plâng. Când vorbim de instruire, există două pericole. Primul este să o facem într-un mod legalist, condamnat. Este un fel de a da sfaturi și învățături pentru familie care îi face pe cei care au o viață frumoasă de familie să se simtă și mai satisfăcuți, iar pe cei care au necazuri să plece și mai dezamăgiți și disperați: „Celui ce are, i se va da, și va avea de prisos; dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are!” (Mat. 25,29). Din fericire, timpul când se va da această sentință nu a sosit. Instruirea care ajută este îmbibată de speranță viguroasă, realistă și adecvată pentru condițiile și posibilitățile ascultătorilor. Cel de-al doilea pericol, foarte real în ce privește familia, este să transmitem păreri și prejudecăți proprii sau preluate, fără

discernământ. Pavel ne avertizează: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre” (Rom. 12,2).

Ce surse alimentează învățătura pe care o dăm? Avem privilegiul să studiem un trimestru întreg mesajul Bibliei cu privire la familie. Un material foarte prețios, în bună măsură neglijat, este capitolul 15 din *Manualul Bisericii*. Cărțile inspirate de care dispune biserica noastră (*Căminul adventist*, *Îndrumarea copilului*, etc.), citite și împărtășite cu umilință și supunere, sunt de neînlocuit.

Avem ocazia potrivită să aflăm din partea celor din biserică în ce domenii este resimțită nevoia de pregătire – potrivit vârstei, experienței și preocupărilor. Această săptămână poate să declanșeze activități de educare, potrivit domeniului de interes – pe plan personal, în familii și biserici, și în societate. În Comunitatea Popa Tatu din București, un grup de familii foarte tinere parcurg, un trimestru pe an, un studiu al Bibliei centrat pe familie, în cadrul Școlii de Sabat, după care se întorc la studiile comune. Tot aici se organizează, de două ori pe an, Sabate ale familiei în natură. Unele Conferințe organizează tabere de vară pentru familii. Experiența acumulată în biserică ne încurajează să mergem spre societate. Sola Scriptura pune la dispoziție un material foarte apreciat pentru familii (*Când dragostea se întoarce acasă*), iar ASEF ne poate ajuta atât cu materiale, cât și cu voluntari. Să cultivăm viziunea unei societăți însănătoșite prin lucrarea noastră iubitoare și curajoasă!

Servire

Familia se dezvoltă viguros și sănătos în servire – între membrii familiei mici, în biserică și în societate. Săptămâna Căminului Creștin este un prilej să redescoperim valoarea vizitării împreună a celor în nevoie. Copiii trebuie să descopere de mici bucuria ajutorării altora, astfel încât torța slujirii creștine să fie dusă mai departe. Cartea recent retrădusă, *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă* de Ellen White, este o necesitate în fiecare familie.

Ellen White îi descrie astfel pe părinții și copiii care se întorceau după întâlnirea avută cu Isus: „Mamele au fost mângâiate. Ele s-au întors

	Personal	În familie	În biserică	În localitate
Recunoștință, sărbătorire, închinare	Studii pe pasaje biblice despre bucuriile familiei. Studiile Școlii de Sabat sunt o sursă bună. Rememorarea binecuvântărilor avute în familie.	Seară cu istorisiri și amintiri de familie. Colectarea de amintiri (obiecte, albume). Ceremonie a recunoștinței. Arbore genealogic.	Decorarea sălii și expoziție cu amintiri ale familiilor. Așezarea membrilor pe familii mari. Texte, imnuri și mărturii de recunoștință pentru familie. Reconsacrarea familiilor.	Realizarea unei colaborări (primărie etc.). Pregătirea unei săli publice sau a bisericii. Identificarea și prezentarea unor familii respectate în localitate. Rugăciune de binecuvântare.
Compașiune, împăcare	Identificarea pierderilor proprii în familie și reflectarea cu rugăciune. (2 Cor. 7,10)	Discuție asupra pierderilor din familie într-un an. Cuvinte și gesturi de împreună simțire. Discuție despre rolul crizelor în contextul credinței.	Identificarea și prezentarea pierderilor suferite de familiile bisericii în ultimul an. Compașiune în cuvinte și acțiuni.	Vizitarea familiilor care au suferit recent pierderi, mai ales a celor lipsite de sprijin social. Menționarea lor și rugăciune într-un eveniment public.
Instruire, dezvoltare	Aprofundarea studiilor Școlii de Sabat, trim. 1: Studiul unei cărți pentru familie și reflecție cu rugăciune.	Studiul în comun al Școlii de Sabat, trim. 1: Seară de împărtășire a descoperirilor. Consiliu de familie.	Studierea și seminarizarea capitolului XV din <i>Manualul Bisericii</i> . Aplicații practice.	Organizarea de seminarii cu materiale de la Școala de Sabat (trim.1), ASEF și Sola Scriptura.
Servire, acțiune	Aplicații practice. Proiecte simple de acțiune.	Angrenarea tuturor membrilor familiei în servire reciprocă.	Aplicarea de proiecte de sprijin pentru familiile cu nevoi, cu angrenarea tuturor generațiilor.	Angajarea în servirea familiilor cu probleme relaționale. Mobilizarea resurselor localității.

acasă întărite și binecuvântate de cuvintele lui Hristos. Au fost încurajate să-și ducă poverile cu o nouă bucurie și să lucreze cu nădejde pentru copiii lor. ... (Hristos) știa că acești copii urmau să Îl asculte și

să Îl primească drept Mântuitor al lor .." (Hristos, *Lumina lumii*, p. 476, 477). Fie ca această binecuvântare durabilă să rămână asupra indivizilor, familiilor, bisericilor și societății, prin Săptămâna Căminului Creștin.

Adrian Bocăneanu, pastor, Comunitatea Popa Tatu, și director, Departamentul Viața de familie, Conferința Muntenia

Mărturisiri...

În ultimele minute ale Săptămânii de Rugăciune, împreună cu Comunitatea Popa Tatu din București, am încercat să aflăm cu ce rămânem pentru mai departe – ceva pentru minte, ceva pentru inimă, ceva pentru acțiune. Am invitat la amvon patru tineri. Prima mărturie a fost unei studente din ultimul an: „Aceasta a fost prima Săptămână de Rugăciune în care nu m-am plictisit”. Am întrebat-o dacă motivul a fost interior sau exterior. Răspunsul a fost: „Interior. Angajamentul interior decide dacă o activitate spirituală ne captivează sau nu”. Acest lucru nu este surprinzător. La începutul săptămânii, această tânără se hotărâse pentru botez.

A doua persoană, dirijorea corului, a mărturisit că a fost captivată de subiectul Sabatului. La începutul săptămânii, ea a lansat pe rețeaua de internet a tinerilor bisericii noastre (cam 150 de participanți) un apel – „să nu avem din nou o Săptămână de Rugăciune fără nici un țel”. Adventistă la a patra generație, tânăra s-a hotărât să studieze din Biblie – ca pentru prima dată – despre Sabat. „A sosit timpul ca

Dumnezeul părinților mei să devină Dumnezeuul meu.”

A treia mărturie, a dirigintei-ajutor de la Tineret, a vizat de asemenea Sabatul și orientarea spre servire.

A patra persoană, radiind de bucurie și nerăbdătoare să vadă ce va urma, a vorbit despre inițiativa care s-a răspândit rapid, de a păstra legătura cu tineri prin scurte mesaje pe telefonul celular. Încurajări, apeluri pentru sprijin în rugăciune, reflecții asupra unor teme spirituale, cuvinte de laudă și închinare, cu prescurtările și năstrușniciile uzuale ale tinerilor care scriu un SMS, i-au înconjurat pe tineri cu o atmosferă de har. Alți tineri s-au pregătit pentru proiectele de sfârșit de an – acțiuni ale iubirii, speranței și servirii.

Dar pentru noi, ce a rămas durabil din Săptămâna de Rugăciune – ceva pentru minte, ceva pentru inimă, ceva pentru acțiune? „Domnul așteaptă să Se milostivească de voi, și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept: ferice de toți cei ce nădăjduiesc în El.” (Isaia 30,18)

(Adrian Bocăneanu / AARC Muntenia)

„Lucrarea
noastră
pentru Hristos
trebuie să
înceapă cu
familia, în
cămin...”

(Ellen White, *Căminul
Adventist*, p. 31)

FAMILIA CA MENTOR ...

BERNARD CSERGEZAN

Când eram copil, mă captivau „ciudățeniile” Scripturii. Printre acestea, se află cele două nume: Acui și Priscila. Până în adolescența timpurie, am crezut că e vorba de doi bărbați. În Faptele capitolul 18, întâlnim această familie ca un sprijin deosebit în viața apostolului Pavel. Ei îl consiliază, îl încurajează pe apostolul descurajat; ajută la formarea spirituală a lui Apolo, chiar mai mult casa lor devine o biserică. În această săptămână specială – Săptămâna Familiei Creștine – exemplul acestor soți este o sursă de inspirație pentru familiile timpului nostru. Dacă atunci a fost necesară consilierea în momente de descurajare, încurajarea, formarea spirituală, cu cât mai mult azi, aceste nevoi își așteaptă împlinirea.

Ellen White spune: „Lucrarea noastră pentru Hristos trebuie să înceapă cu familia, în cămin...” (*Căminul Adventist*, p. 31)

În Psalmul 128,3, soția este comparată cu o viță, pe când copiii sunt comparați cu niște lăstari de măslin. Măslinul este valoros pentru că poate fi folosit în întregime: fructele se consumă, crengile sunt folosite la foc, iar acestea au lemnul de esență cea mai tare din jurul Mediteranei. Când ai o astfel de imagine despre copii, schimbi prioritățile, îți dai în serios rolul de mentor spiritual.

Iată câteva sugestii, cu ajutorul cărora familia poate deveni o biserică în care se închină membrii ei, iar mai târziu este deschisă și pentru alții.

➤ **Isus, persoana centrală în familie.** Comoara datătoare de mângâiere și pace, de care are nevoie fiecare inimă, este o Persoană. Ea este extrem de aproape și totuși nu poate fi împărțită cu altcineva. Stă la dispoziția tuturor. Dă putere în vremuri de încordare și aduce mângâiere în vremuri de tristețe. Ne-a iubit mai întâi, vrea să aibă grijă de noi, dar nu vrea să ne forțeze și ne dă libertatea alegerii. Relația personală, intimă cu Dumnezeu, prin Fiul Său Isus Hristos, este cel mai important lucru în viață. (Ross Campbell, *Adolescentul – copilul meu*, p. 127-128.)

➤ **Învățare prin exemplu în familie.** Psihologii au descoperit că „modul în care înveți” influențează modul în care vei fi în stare să-ți amintești ceea ce ai învățat. Ei au descoperit că o persoană reține: 10% din ceea ce citește; 20% din ceea ce aude; 30% din ceea ce vede; 50% din ceea ce spune; 90% din ceea ce spune și face. (Departamentul Viața de familie, *Altarul de seară*, p. 34). Nu știu dacă, în familia dumneavoastră, se mai atenționează copiii, spunând: liniște, tata și mama se roagă, e timpul lor special! Copiii foarte rar fac ce li se spune, ei fac ceea ce văd. Când eram copii, ne jucam „de-a adunarea”, pentru că aveam un model și

lucrul acesta ne plăcea. Părinții au o însărcinare specială în transmiterea valorilor spirituale.

➤ **Familia – un exemplu în iertare.** Un copil trebuie să învețe din exemplul părinților cum să ierte și cum să ceară iertare, atât de la Dumnezeu, cât și de la oameni. Părinții îl învață acest lucru în primul rând iertându-l. Apoi, când fac ei o greșală care îl rănește pe copil, își recunosc greșeala și îi cer iertare. (Ross Campbell, *Adolescentul – copilul meu*, p. 132-133). Aceasta este învățătura lui Isus: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Mat 6,12). De la tatăl fiului risipitor putem învăța... N-a așteptat ca fiul său să-și ceară iertare, înainte ca să-și arate dragostea. A ieșit în întâmpinarea lui, l-a îmbrățișat și l-a sărutat, până ca fiul risipitor să fi scos vreun cuvânt. El a fost cel care a luat inițiativa împăcării. Ferice de omul care a învățat cum să-i ierte pe cei care l-au rănit și care este în stare – la rândul său – să ceară iertare.

➤ **Țimp special în familie.** Pentru ca acest timp să existe, e posibil să fie nevoie să înlăturăm anumite activități și să asigurăm un stil de viață mai simplu, ca toți să poată participa la aceste momente speciale. (Departamentul Viața de familie,

Altarul de seară, p. 31). Acest timp trebuie să cuprindă citirea Scripturilor, rugăciunea, și muzica. Programul trebuie să corespundă capacității de înțelegere a celor prezenți. Nu trebuie pierdută din vedere părtășia, care are un rol special. Ea oferă timp pentru cunoaștere, îi apropie oameni și deschide inimi.

În istorie, există o femeie – pe nume Suzanne – care mi-a dat mult de gândit. A avut nouăsprezece copii, dintre care nouă au supraviețuit vârstei școlare. Soțul ei călătorea mult pentru a procura familiei cele necesare. Într-o scrisoare către soțul ei, ea spunea că simțea o mare răspundere pentru copii. S-a hotărât să dedice o seară pe săptămână pentru a sta de vorbă cu fiecare din ei. Și zilnic se ruga o oră pentru copii, ca ei să devină oamenii pe care îi dorește Dumnezeu. Oare merita efortul? Numele ei de familie era Wesley. Doi dintre băieții ei – John și Charles – au crescut mari și au transformat Anglia, determinând o adevărată revoluție spirituală și socială. (Linda Dillow, *Partenera creatoare*, p. 44)

➤ **Valoarea personală în familie.** De noi depinde ceea ce vor deveni copiii noștri când vor crește mari. Într-o zi, trei prieteni care se jucau împreună au fost întrebați ce vor să se facă când vor fi mari, iar răspunsurile lor au fost următoarele:

- Eu voi fi doctor, a spus primul dintre ei. Așa a spus tata.
- Eu voi fi avocat, a spus al doilea, pentru că așa a spus tata.
- Eu n-am să fiu nimic, a spus ultimul dintre ei. Așa a spus mama.

Lucrarea de modelare a caracterului nu este numai o îndatorire sfântă, ci și un înalt privilegiu. În mâinile tale slabe se află, poate, în devenire o persoană care va schimba fața lumii. Îți privești tu copilul în felul acesta? Optica ta în această privință are o mare importanță. Ce vezi tu în copilul tău? Poate deveni el un Moise, un Petru, un mare misionar sau...???

➤ **Speranța creștină în familie.** Starea de spirit a tinerilor de azi este lipsa de speranță, neajutorarea și disperarea. Factorii care determină această stare pot fi: părinții care alcătuiesc tabloul vieții foarte sumbru, prezența învățătorilor și a profesorilor fără credință sau, pe de altă parte, biserica

și societatea cărora le lipsește mesajul speranței. Copiii noștri au nevoie de speranță pentru a face față unui viitor nesigur. Ce putem face? La fiecare întâlnire specială a familiei, să alegem un text biblic care are un mesaj al speranței. Iată câteva: Ier. 29,11; 31,3; Isaia 41,10 etc. Siguranța că Dumnezeu există, că El ne iubește și că făgăduințele Lui sunt adevărate sunt componentele unei vieți caracterizate de speranță.

Aceste elemente indispensabile unei familii, constituie fundamentul transformării ei în biserică, într-un loc special al închinării, părtășiei și misiunii. Serva Domnului spune: „Fiecare familie este o biserică ai cărei conducători sunt părinții. Prima preocupare a părinților trebuie să fie aceea de a lucra pentru mântuirea copiilor lor” (Ellen White, *Child Guidance*, p. 479). Familia care face din casa ei biserică – pentru membrii care o compun – este pregătită să-i primească și pe alții în acest cerc al părtășiei.

Am auzit povestindu-se despre modul în care cercul părtășiei este lărgit într-o comunitate din Germania. Există oameni care au un dar special de a se apropia de cei mici, de tineri. Copiii sunt fericiți în prezența lor. Aceste persoane au hotărât să „adopte” unul sau mai mulți copii. În ce constă acest lucru? La fiecare întâlnire au un cuvânt special de încurajare, o atenție, un autocolant – nu sunt necesare dulciurile, care i-ar putea deranja pe părinți – le spun povestioare, se roagă pentru reușita examenelor sau altceva de genul acesta. Cu trecerea timpului, chiar studiază împreună. Părtășia, atenția acestor frați, îi ajută pe tineri să rămână în biserică.

Dacă responsabilitatea educării copiilor ar putea fi redusă la un singur cuvânt, acest cuvânt ar trebui să fie **iubire** – nu atât de mult o iubire sentimentală, cât una care se dăruiește, un gen de iubire care spune: „Sunt hotărât să fac tot ce îmi stă în putere spre binele tău.”

Bernard Csergezan,
director, Departamentul
Viața de familie,
Conferința Transilvania
de Nord

De la infractor...

la misionar

VIOREL OLTEANU

Sunt Viorel Olteanu, din Târgoviște, am 33 de ani și provin dintr-o familie de ortodocși. Am fost botezat în biserica AZȘ Speranța din Târgoviște pe data de 8 mai 2004. Vreau să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest nume frumos, Isus. Îi mulțumesc pentru dragostea manifestată față de mine, astfel încât m-a adunat de pe cărările rătăcite pe care umblam, m-a scos din groapa pieirii, și prin harul Său, mi-a transformat viața și mi-a descoperit adevăratul sens al vieții.

Fericirea autentică în această lume ține de alegerile pe care le facem: putem face alegeri bune sau alegeri foarte bune. Înainte ca Dumnezeu să mă cheme în lucrarea de salvare de suflete pentru Hristos și Împărăția cerurilor – adevăratul scop al vieții – telefonul meu zbârnâia din cauza mesajelor: „Hai, vino în Spania! Sau vino în Italia!” Fratele meu mă suna din străinătate: „Ce faci? Hai aici să faci bani și să te apuci de afaceri!” I-am spus: „M-am băgat deja în afaceri mari: fac afacerile Universului!”

Pentru un pumn de euro în plus sau în minus, pe care și așa îi ia apa din cauza inundațiilor nu merită să-ți pierzi vremea și să te ocupi cu altceva decât să te implici în lucrarea de a-L face cunoscut pe Dumnezeu oamenilor. Nu e nimic care să-ți umple mai mult sufletul de bucurie decât ocazia de a spune oamenilor dezamăgiți și fără speranță despre dragostea lui Isus și despre nădejdea într-o viață veșnică alături de El, pe Noul Pământ.

Lucrez ca misionar cu literatura (colportor), deoarece știu ce valoare are o carte. Până la treizeci de ani, nu am știut ce lucruri minunate se află între copertele Bibliei. Prin harul lui Dumnezeu, am primit o Biblie, într-o pușcărie din Germania, de la o călugăriță catolică. Eram în al șaselea an de detenție, detenție pe care am împărțit-o în mai multe penitenciare din Germania, Grecia și în aresturi în Franța și Ungaria.

Drumul spre pușcărie a început în copilărie, pe vremea când savuram cu nesaț și trăiam cu fiori în stomac filmele de acțiune de la televizor, cu spargeri și urmăriți cu poliția. În ciuda faptului că eram cel mai cuminte și mai timid copil din clasă, mă identificam în visurile mele cu marii spărgători și oamenii de acțiune de pe ecran.

Un înțelept spunea: „Ai grijă ce-ți dorești, căci s-ar putea să ți se împlinească”. Văzându-mi aspirațiile ascunse, Satana nu a întârziat să-mi ofere ocaziile, iar acele filme pe care le trăiam imaginar au devenit curând realitate. Timp de 10-12 ani, am dus o viață de infractor și, zi de zi, noapte de

noapte, trăiam doar să comit infracțiuni, de la furturi simple și spargeri până la jafuri și multe alte nelegiuiri. Cineva mi-a inoculat ideea că lumea aceasta se împarte în două categorii: șmecheri și fraieri, iar pentru a căpăta reputație în lumea aceea pierdută, îmi dădeam toată silința pentru a ieși în evidență într-un mod cât mai negativ cu putință. Căutam răul pentru a suplini lipsa mea de importanță în societate și vedeam că, cu cât mă afixam mai mult prin vorbe murdare de cartier și prin fapte cât mai extravagante, cu atât eram mai apreciat de această categorie de oameni ai lumii infracționale.

Căutam să-mi sting setea cu surogatele lui Satana: distracții (cei mai nefericiți oameni sunt acei oameni care stau în jurul unei mese și simulează că se distrează), aventuri, desfrâuri, droguri legale și ilegale, goana după bani și după reputație, în anturajul băieților de cartier.

Eram ca un câine care roade la un os; e viața lui acel os, nu poți să i-l iei din gură, pentru că te mușcă. Oferă-i însă o halcă de carne și o să vezi ce se întâmplă. Când Dumnezeu a făcut ca lumina să pătrundă în mintea mea însetată și dragostea Lui să-mi inunde inima, toate acele lucruri după care alergam nebunește și din care îmi făcusem fel de fel de idealuri mi-au devenit, dintr-o dată, cele mai mari gunoaie.

Acum lucrez în cadrul Serviciului Umanitar pentru Penitenciare și le spun deținuților că lumea aceasta nu se împarte în șmecheri și fraieri, ci toți sunt semenii noștri, pe care trebuie să-i iubim la fel ca pe noi înșine.

În întunericul și rătăcirea mea, am observat de multe ori cum Cineva mă ocrotește. Am fost la un pas să fiu împușcat de poliție, când veneam de la o spargere de noapte în Grecia, dar nu am fost. Puteam să mor de nenumărate ori în accidente, în timpul urmăririlor poliției, dar n-am murit. Era să mă îmbolnăvesc de toate bolile posibile, din cauza anturajului mizerabil, dar nu am fost niciodată bolnav.

Una dintre ocaziile în care am văzut mâna lui Dumnezeu a fost aceea când, după ce am abandonat o mașină furată în Germania și după ce am fost urmărit câțiva kilometri printr-o pădure de către poliție, m-am oprit brusc, neînțeles de prietenii cu care eram și Cineva m-a îndemnat providențial: „Oprește-te și aprinde bricheta!” În fața noastră, la o jumătate de metru, se afla o prăpastie abruptă, greu de observat chiar și ziua.

„Dar Dumnezeu care este bogat în îndurare, pentru

(urmare la pag. 23)

PRIVILEGIUL DE A SUFERI CU DUMNEZEU

Mă numesc Daniel Secaru și locuiesc în Timișoara. Dedic această scrisoare tuturor celor ce suferă și și-au pierdut încrederea în Dumnezeu. Am fost urmărit de mic de Dumnezeu și salvat de nenumărate ori. În clasa a IX-a, am fost lovit de o mașină pe trecerea de pietoni, iar eu am rămas la pământ. Chiar în acea clipă se oprea un tramvai în stația din apropiere și un om din mulțimea înmărmurită a sărit, oprind o altă mașină care gonia în noapte, oprind-o la 50 cm de mine. Pe când aveam cam 13 ani, o boală letală L.E.D. și-a făcut debutul: temperatură, dureri în tot corpul (mai ales în piept), distrugerea rapidă a organelor, apoi ar fi urmat decesul. Tata era un om descurcăreț și eram sigur că va rezolva totul. M-a dus la mulți doctori, dar nimic. Cu fiecare încercare nereușită, speranța de vindecare murea încet, dar sigur. Au urmat tratamente naturiste, dar nimic. Mama avea încredere în Dumnezeu. M-a dus la mănăstiri și a plătit slujbe și rugăciuni, dar nimic. Atunci mi-am dat seama de neputința oricărui om de pe pământ. Boala evolua, iar durerile erau așa de mari, încât, în ultima perioadă, încercam să dorm în poziția unui om care stă pe scaun (ridicat aproape vertical), din cauza durerilor insuportabile din piept. Și așa au trecut ani. Zi de zi, plângeam și nu înțelegeam de ce Se poartă Dumnezeu așa cum mine, de ce este așa de supărat și mă rugam să-mi descopere ce păcat groaznic comiseseam, pentru

a-mi putea cere iertare și a mă împăca cu El înainte de moarte. Mama se ruga încontinuu cu lacrimi și spunea: „Ți-aș da inima mea din piept, dacă aș putea”, dar nu a putut. Trebuia să fiu operat la inimă (prolaps de valvă mitrală – deformarea valvelor), pentru că inima se zbătea haotic. Ultimul tratament: medicamente puternice pentru calmarea durerilor, iar boala s-a agravat. Toate tratamentele au fost întrerupte, iar doctorul a spus: „Nu am ce să-ți mai fac”. A urmat o recădere groaznică. Știam că Dumnezeu poate face ceva, dar nu credeam că va face nimic. A murit ultima speranță și rugăciunea. Tăcere. Într-o noapte, am avut un vis ciudat. Stăteam în fața unei persoane înalte și aveam convingerea că este Dumnezeu – Domnul Hristos. Era liniște în sufletul meu și nu mă durea nimic. Nu mă simțeam vrednic să ridic ochii spre El, așa că mă uitam doar la picioarele Lui. Mă simțeam ticălos, dar fericit ca niciodată. Speranța a înviat și, în zilele care au urmat, a avut loc o schimbare în viața mea. O bucurie nemărginită. Boala a dat înapoi, și eu m-am dus la un control E.K.G. Doctorii s-au adunat și nu înțelegeau cum poate să dispară o malformație fără operație și totul să fie perfect. Nu știu cum am ajuns acasă, dar știu că, după ce am intrat pe ușă, am căzut pe genunchi, copleșit și plângând, L-am întrebat pe Dumnezeu de ce a vindecat așa un ticălos. „Doamne, aș vrea să pot să spun tuturor ce bun ești Tu, ce

ai făcut în viața mea și cum poți să rezolvi oricui problema, chiar dacă nu mai sunt speranțe”. Dar cum?

Am început să-L caut, să înțeleg ce trebuie să fac și care este rostul tuturor lucrurilor. Într-o zi, când mă întorceam cu Brigitte (soția mea) de la Catedrală și simțeam că îmi lipsește ceva, trei persoane discutau cu un vecin chiar lângă ușa mea. Au intrat în discuție cu mine și i-am întrebat care este diferența dintre ei și ceilalți. Mi-au spus doar una. Mi-am verificat „credința” cu Sfânta Scriptură și am constatat abateri grave de la adevăr în viața mea. Pas cu pas, Dumnezeu m-a condus să-mi văd greșelile și să doresc să fiu spălat și iertat de păcate. La puțină vreme după botez, am fost invitat să prezint o serie de prelegeri evanghelice. O întrebare stăruia în inima mea: „De ce eu? De ce nu prezinți Tu, Doamne?” Într-o seară, când cei din biserică cântau, a venit răspunsul: „Nu tu ești cel care cu ani în urmă te-ai rugat fierbinte să poți spune lumii întregi ce a făcut Domnul pentru tine?”

Scrisoarea aceasta este încă o mărturie despre ceea ce poate face Dumnezeu pentru noi. Mulțumesc și pe această cale lui Dumnezeu și știu că, fără suferință, eu nu L-aș fi găsit niciodată. Mulțumesc tuturor celor care au fost alături de mine în încercările mele, m-au ajutat, s-au rugat, mi-au acordat încredere, m-au încurajat și m-au susținut ca adevărați frați. Domnul să vă binecuvânteze!

„Cum voi putea răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmi 116,12).

Daniel Secaru, Timișoara

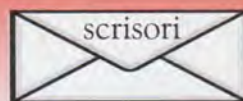
Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

CU ADEVĂRAT, DUMNEZEU NU ÎNTÂRZIE NICIODATĂ!

Proaspătă absolventă a unei facultăți, Irina (nume fictiv) este angajată ca inginer minier. Începe cu entuziasm noua ei viață, făcându-și planuri mari, visând la un viitor fericit. Se înscrie apoi la școala de șoferi. Nimic nu părea să-i întunece planurile și visurile. Din acest motiv era mereu plină de viață și de energie.

Pe neașteptate însă cerul a început să se întunece. A sperat că e ceva trecător, că soarele va străluci din nou, că norii vor trece și totul va fi ca înainte.

Nu a fost însă așa. Boala de care suferea și de care nu știuse înainte, se agrava în fiecare zi. Medicii n-au putut face mare lucru. Spitalele au devenit a doua ei casă.

Fără tată, fără frați, împreună doar cu mama ei, a început lupta. Zadarnică trudă! Boala Willson nu se lăsa dobărită ușor. Întâi i-au fost afectate mâinile, apoi picioarele, apoi vorbirea și toate organele interne.

După 15 ani de suferință, Irina își pierduse orice speranță de vindecare. Fiecare zi era trăită în pat sau în scaunul cu roțile, dependentă fiind în totalitate de mama ei, care îi era mereu alături.

Pentru a-și face câteva analize și tratamente necesare la unul dintre spitalele din București, avea nevoie de o minune. Pe lângă cei aproximativ de 800 km ce o despărțeau de capitală, mai erau multe obstacole de trecut.

Într-o zi însă, a intrat în casa lor un străin. Era un membru al Bisericii Adventiste din Tinca (județul Bihor), trimis ca misionar de Conferința Banat.

Au vorbit despre necazurile lor, despre Dumnezeu, care este atotputernic și iubitor, și despre Biserica lui Hristos, care lucrează pentru gloria Părintelui veșniciei.

După ce s-au rugat împreună, la plecare, misionarul le-a asigurat

pe aceste femei necăjite că Biserica Adventistă se va implica în rezolvarea situației lor.

Au urmat pentru misionar zile de luptă și, adesea, dezamăgire. Puțini au fost cei dispuși să se implice. Chiar conducătorii bisericii au fost rezervați. Au fost contactați, în București, pastori care să caute în bisericiile deservite un loc de găzduire pentru o tânără neadventistă care se oferise să o însoțească pe Irina, dar nu s-a găsit un astfel de loc!

Într-un târziu, prin mijlocirea unui pastor din conducerea Conferinței Banat, s-a rezervat un loc, timp de 10 zile, la Institutul Teologic de la Cernica.

Un ortodox, câțiva penticostali și câțiva adventiști au făcut donații pentru acest proiect de ajutorare, dar banii nu erau suficienți. S-a mers însă înainte, prin credință. S-au cumpărat biletele de tren și, în penultima zi, s-a completat suma necesară cu cele 4 milioane care mai lipseau. Cu adevărat, Dumnezeu nu întârzie niciodată!

Lipsind mai mult timp din localitate, misionarul nu a putut să o viziteze pe Irina imediat după ce aceasta s-a întors de la București. După câteva săptămâni, când a vizitat-o, a fost foarte surprins. Irina putea să facă singură câțiva pași și vorbea mult mai coerent. Cea mai mare bucurie a fost când Irina nu a vrut în ruptul capului să rămână așezată la rugăciune, așa cum stătea de obicei, ci s-a încăpășinat să se ridice în picioare. Apoi l-a însoțit pe misionar până în stradă.

Problemele Irinei nu s-au sfârșit încă. Dar Dumnezeu poate continua ceea ce a început. El va lucra, de asemenea, și la vindecarea sufletului ei și al mamei sale. Astăzi, în familia lor se studiază Biblia și se învață tot mai multe despre Dumnezeu.

*Viorel Pașca, misionar voluntar,
Vașcău, județul Bihor*

Prin rubrica *Scrisori* a publicației *Curierul Adventist*, doresc să mă adresez comitetului de redacție, conducerii Uniunii Bisericii AZȘ din România și tuturor colaboratorilor redacției, pentru a transmite salutări frățești de pe meleagurile Moldovei, aducând în același timp prinosul recunoștinței și al mulțumirii noastre lui Dumnezeu, pentru binecuvântările harului nemăsurat.

Iată-ne ajunși la „bilanțul spiritual 2005”. Afându-ne în Săptămâna de Rugăciune, împărtășim făgăduințele divine și căutăm răspunsuri la întrebările noastre cu privire la evenimentele care se petrec în biserică și în lume.

Îmi amintesc de anii începuturilor primirii credinței, când, la vremea aceea, drumurile lucrării evanghelice erau închise propovăduirii și reformei și ne mângâiam cu textul din Ezechiel 9,4: „Ce-i de suspină și gem”. Dar timpurile au trecut, și acum avem privilegiul de a ne exprima liber și de a organiza lucrarea în biserică după lumina descoperită în Sfintele Scripturi și în Spiritul Profetic. Cred că editurile noastre trebuie să stea în turnul de veghe, preguind toate ocaziile oferite de Dumnezeu pentru aceste lucrări, multe dintre ele fiind așteptate de veacuri.

Este timpul să ne întrebăm, fiecare, asemenea primilor creștini ai bisericii apostolice: „Doamne, ce vrei să fac?” (Fapte 2,6). Care sunt prioritățile actuale pentru înaintarea lucrării bisericii noastre? *Ajută-ne, Doamne, să ne unim eforturile pentru înlăturarea tuturor piedicilor și îndeplinirea mandatului încredințat nouă!*

*Cu dragoste frățască, în Hristos,
G. Luca, Botoșani*

SĂ-L CUNOSC PE... EL!

DUMITRU POPA

Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părăsirea suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.

(Filipeni 3,10.11)

După experiența de la porțile Damascului, cea mai mare dorință a lui

Saul din Tars, cel care avea să devină marele apostol al neamurilor, a fost aceea de a-L cunoaște pe Acela care, oprindu-l din încrâncenarea lui, îi spusese blând, muștrător, dar plin de iubire: „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?... Cine ești Tu, Doamne?... Eu sunt Isus pe care-L prigonești!... Tremurând și plin de frică, el a zis: „Doamne, ce vrei să fac?”

Și nu este de mirare că năzuința vieții sale a fost aceea de a-L cunoaște pe El, pe Domnul Isus Hristos și pe El răstignit (1 Cor. 2,2). Căci, mărturisirea el plin de recunoștință: „Pentru mine... a trăi este Hristos!”

Și această puternică realitate a vieții sale s-a dat pe față printr-o totală lepădare de sine (Fil. 3,8), fiind conștient de marele adevăr că... până nu înțelegem să devenim **nimic**, Dumnezeu nu poate face **nimic** din noi și pentru noi, pentru că El a făcut totul din... **nimic**.

De asemenea, în lepădarea sa de sine, el a înălțat crucea Domnului Hristos și iubirea Sa jertfitoare, componente ale unei autentice vieți spirituale.

Toate acestea m-au făcut să mă întreb: Ce înseamnă oare Domnul Hristos pentru mine? În ce măsură a influențat El viața mea și cum se reflectă acest lucru în tot ceea ce sunt și fac?

Analizând cele de mai sus, de un lucru sunt pe deplin convins, și anume că o schimbare radicală, o schimbare profundă, trebuie să se producă în viața mea, în viața fiecăruia dintre noi, în

ceea ce privește modul de a înțelege apartenența noastră la biserica Sa din aceste zile ale sfârșitului.

„Să-L cunosc pe El!” Ce mărturie puternică! Iubirea lui Pavel pentru Domnul Isus Hristos nu putea fi mai bine exprimată, nu putea fi redată în termeni mai expresivi ca aceștia. Permanentă dorință a lui Pavel era aceea de a avea o profundă comuniune cu Domnul Isus Hristos, o cunoaștere personală, nemijlocită a Sa. Pavel tânjea să cunoască, să experimenteze „puterea învierii Lui” în viața și slujirea sa.

Ca rezultat al acestei identități cu Cel care l-a chemat la slujire, în trăirea și slujirea sa, apostolul Pavel n-a ocolit și nu a fugit de suferință. Serva Domnului spune: „Și din toate darurile pe care Cerul le poate revărsa asupra oamenilor, împărtășirea cu suferințele lui Hristos este încrederea cea mai mare și onoarea cea mai înaltă.” (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, p. 225)

De reținut că, din momentul în care Domnul i S-a descoperit la porțile Damascului, el n-a mai fost același. A

fost cucerit de iubirea Lui și a devenit slujitorul Său plin de iubire și de dorița de identificare cu El. Și el se confesa galatenilor: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”.

Care sunt prioritățile noastre? Putem spune și noi înaintea lui Dumnezeu, cum spunea apostolul neamurilor: „Pentru El (pentru Hristos Isus, Domnul meu), am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos” (Fil. 3,8). Da! Noi trebuie să ajungem să-L cunoaștem și să-L urmăm:

➤ când vom ajunge să avem o mai mare înțelegere și iubire pentru cei ce zac sub povara păcatului, decât pentru lucrurile trecătoare ale acestei lumi;

➤ când vom ajunge să fi iubim mai mult pe semenii noștri decât pe noi înșine;

➤ când vom fi gata să fim turnați ca o jertfă de băntură pentru a-i câștiga pe alții la Domnul Hristos, atunci Domnul Hristos va fi în noi și pentru noi... nădejdea slavei.

Ați auzit vreodată istoria vameșului Zacheu, după ce Mântuitorul l-a întâlnit acolo, sub bătrânul sicomor sau dud? Se spune că, din momentul acela, Zacheu a început să se comporte atât de ciudat, încât soția lui era convinsă că în el s-a produs un dezechilibru psihic. În fiecare dimineață, Zacheu, în loc să se îndrepte spre locul său de muncă, el o lua în partea opusă, având cu el o mică cazma și un urcior pentru apă. În cele din urmă, curiozitatea și îngrijorarea au făcut ca soția sa să se ia după el, urmărindu-l să vadă unde se duce și ce anume face.

Astfel, în dimineața aceea, l-a văzut mergând la fântâna din centrul cetății, unde și-a umplut urciorul cu apă, apoi l-a urmărit pe drumul ce ducea la bătrânul sicomor. Aici a turnat apa din urcior la rădăcina lui, săpând pământul de jur-împrejurul lui și mângâindu-i trunchiul. Ieșind din ascunzătoarea sa, curiozitatea soției fiind prea mare ca s-o mai poată reține, îl întreabă:

– Ce înseamnă toate acestea?

– Aici L-am cunoscut, i-a spus el și a continuat să repete: Aici L-am cunoscut... Aici L-am cunoscut!

Da! Isus din Nazaret n-a fost un

om pe care, întâlnindu-L odată, să-L mai poți uita.

➤ Nu poți să-L ascuți învățăturile și inima să nu-ți fie convinsă de dumnezeirea Lui. Mulțimile care-L urmau au înțeles acest lucru.

➤ Nu-L poți persecuta, ca apoi să-ți vezi liniștit de drum. Saul din Tars a învățat acest lucru pe drumul Damascului și în tot restul vieții sale n-a uitat această lecție.

➤ Nu poți să-ți speli mâinile de vinovăția condamnării Lui și apoi să-ți vezi liniștit de treburi. Pilat, procuratorul roman, a trăit grozăvia unui astfel de raționament și a sfârșit tragic.

➤ Nu-L poți lepăda, fără să plângi amar atunci când ai citit iertarea în privirea Lui și pe fața Sa. Petru, ucenicul cel slab, a trăit un astfel de moment al vieții lui.

➤ Nu-L poți trăda, fără ca în final să-ți dai seama de gestul acesta nesocotit și de grozăvia actului săvârșit. Iuda, prea mândru ca să se pocăiască, s-a convins prea târziu de acest lucru care, din nefericire, nu l-a dus în Ghetsemani, ca pe Petru, ci... la spânzurațoare.

➤ Nu poți să-L privești murind pe lemnul crucii, fără să fii convins că acolo, pe crucea înălțată între cer și pământ, Se află Fiul lui Dumnezeu. Sutașul roman, abrutizat și cu inima împietrită în lungile războaie purtate, a învățat acest lucru și nu s-a putut reține să nu exclame uimit și pe deplin convins: „Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu”.

În aceste zile ale înmulțirii fărâdelegii și ale convulsiilor naturale, când totul pare că iese din făgașul lor, când veghetorii de pe zidurile Sionului dormitează, când cei patru ingeri sunt gata să slobozească vânturile apocaliptice, ce înseamnă oare Domnul Isus Hristos pentru mine, pentru tine, pentru noi toți?

Putem noi oare spune împreună cu apostolul Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Fil. 1,21)?

Dumitru Popa,
pastor pensionar

Ai auzit?

Pentru dezvoltarea ta personală, trimestrul I/2006 îți pune la dispoziție, în cadrul bisericii locale, un set de programe de îmbunătățirea studiului biblic:

„Jurnalul meu devoțional” – un ghid interactiv pentru studiul zilnic.

Un ghid pentru „Memorarea Bibliei” – pentru toate vârstele.

Un număr de Seminarii noi și Dileme biblice – pentru debaterile de Sabat după-amiază.

Biblia Audio (MP3) în limbile română și engleză.

„Mărgăritare” – broșură semestrială cu cele mai frumoase citate din Ellen White.

1,4 RON

Cei interesați se pot adresa pastorului sau direct la Conferință.

O moștenire

ce nu trebuie pierdută

LUCIAN FLORICEL

In 1965, un sociolog german, doamna Irmgard Simon, și-a publicat lucrarea de doctorat în Munster, Westfalia. Subiectul tezei a fost: „Advenștiștii de ziua a șaptea și Ellen White”. Concluziile publicate au fost de-a dreptul surprinzătoare, atât prin profunzimea studiului, cât și prin sinceritatea debordantă a autoarei:

„Advenștiștii de ziua a șaptea trăiesc încă în spiritul lucrării lui Ellen White, și numai atâta timp cât vor păstra această moștenire, advenștiștii vor avea viitor”. (Roger W. Coon, *A Gift of Light*, ed. 1988, p. 60)

Cum să păstrăm această moștenire?

Cu ocazia unui seminar de istoria religiilor, vorbitorul prezenta cu multă emfază un anumit eveniment din istoria creștinismului secolului al II-lea, aducând ca argument scrierile unui părinte bisericesc, Augustin, anunțând sigur pe sine volumul 9 din *Istoriile Creștine*. Din nefericire pentru el, în sala seminarului se găsea un bun cunoscător al scrierilor lui Augustin – pur și simplu, seria de scrieri anunțată nici măcar nu exista!

Mi s-a întâmplat adesea, în prezentările cu privire la Spiritul Profetic, să mi se pună întrebări cu privire la anumite presupuse declarații ale lui Ellen White. Unele dintre ele mă surprind prin larga lor răspândire – deși existența lor nu a putut fi

confirmată niciodată. Nu vă este cunoscută, spre exemplu, expresia „biserici întregi împreună cu pastorii lor vor cădea” sau „nici nu va ajunge, nici nu va trece de anul 2000”?

Singurul lucru pe care-l pot face este să cer sursa, cartea și pagina. Cel mai adesea, răspunsul este că nu știe exact unde este, dar sigur trebuie să fie undeva, pentru că – iată argumentul de bază – toți au auzit de această declarație!!

În cele mai multe ocazii, nu se pot da referințe, pentru că declarațiile respective nu există. În alte ocazii, aud referințe foarte exacte din articole greu accesibile publicului larg, ca de exemplu *Review and Herald* sau *Signs of the Time* din 12 iunie 1898. Sună atât de impresionant prin precizia anunțată! Însă deseori ele nu sunt autentice sau sunt citate incorect. În marea majoritate a cazurilor însă, răspunsul final este că cineva a spus lucrul acesta și sigur trebuie să existe.

Cum a apărut această pleiadă de afirmații apocrife, cu o astfel de largă circulație la nivelul bisericii? Aceste lucruri pot fi sincere și fără intenții rele sau pot fi tendențioase și chiar răutăcioase; pot fi doar o înțelegere greșită sau, pur și simplu, o încercare grosolană de susținere a unui punct de vedere personal în încercarea de a o impune întregii biserici. Ca să fie acceptat, trebuie să i se dea autoritate

și atunci Spiritul Profetic devine mijlocul de manipulare pentru un număr destul de însemnat de membri ai bisericii.

Ce-i de făcut atunci pentru ca această moștenire spirituală să nu se piardă și nici să nu fie alterată?

În *Comprehensive Index of the Writings of Ellen G. White*, Arthur White sugerează câteva căi prin care au pătruns aceste presupuse declarații în tradiția orală a credincioșilor:

1. Pasaje extrase din contextul lor

Ellen White spunea: „Mulți studiază Scripturile cu scopul de a dovedi că ideile lor sunt corecte. Ei schimbă sensul Cuvântului lui Dumnezeu, ca să se potrivească cu părerile lor. Și fac la fel și cu *Mărturiile* pe care El le trimite. Ei citează jumătate dintr-o propoziție, neținând seama de cealaltă jumătate care, dacă ar fi citită, ar arăta că raționamentul lor este greșit” (3 SM 32). Cele mai multe dificultăți apar în înțelegerea mesajelor din *Mărturiile*, unde ruperea textelor de context „face să apară că scrierile mele ar susține ceea ce ele de fapt condamna”. Recomandarea Fundației White Estate este că, până și în cazul cărților compilate, este bine ca atunci când un text este neclar să fie căutată cartea de unde a fost luat fragmentul și studiat în context. Am putea spune că nimic nu a deranjat-o

mai mult pe Ellen White ca această folosire greșită a scrierilor sale.

Un exemplu concret, cu privire la această folosire a propozițiilor rupte de context, este acela referitor la folosirea de fructe și legume la aceeași masă. În *Divina vindecare* citim: „Nu este bine să se mănânce fructe și vegetale la aceeași masă”. Unii, care scot această declarație din contextul ei literar, au transformat-o într-o lege absolută, aplicabilă tuturor. Dar, dacă citim mai departe, contextul lămurește dilema: „Dacă digestia este slabă, folosirea ambelor va provoca oboseala și neputința de a depune efort intelectual. Este mai bine să se consume fructele la o masă și legumele la alta”. (*Divina vindecare*, p. 113). Deci, pentru cei cu digestia slabă este făcută această recomandare – ea nu e însă o regulă generală.

2. Scrieri atribuite în mod greșit

Nu de puține ori se produce confuzie între pasajele citate din diferite cărți și afirmațiile Spiritului Profetic. În timp, repetarea lor, asociată cu diferite evenimente, conduce la cimentarea ideii că pasajele aparțin lui Ellen White. Poate că acesta este motivul pentru care unele afirmații s-au răspândit cu rapiditate printre membri, căpătând greutate profetică.

De exemplu, în efervescența așteptării anului 2000, declarația „nu va ajunge nici nu va trece” i-a determinat pe mulți să se lege de o speranță falsă a încheierii istoriei în preajma anului 2000. De unde oare să fie această declarație? Cert este că ea încă produce nedumerire: Oare ce a vrut Ellen White să spună prin aceasta? Este surprinzător că această declarație, cât și altele au căpătat o asemenea autoritate profetică, încât este greu să convingi că, de fapt, ele nu aparțin Spiritului Profetic.

3. O asociere incorectă de idei

Poate că acesta este unul dintre cele mai sensibile domenii ale abordării Spiritului Profetic. Asocierea ideilor într-un mod greșit, intenționat sau poate uneori neintenționat, a produs rupturi dureroase și multă amărăciune

în biserică. Este celebră – o celebritate negativă – asocierea de biserici care-și pierd caracterul advent și pastori care își pierd credința și misiunea formulată în cele din urmă în termenii: „biserici întregi împreună cu pastorii lor vor cădea”. Bineînțeles, inteția era aceea de a demonstra decăderea absolută a Bisericii Adventiste, transformată dintr-o dată, după părerea unora, în adevăratul babilon spiritual de care trebuie să te separi.

*„Va veni timpul
când mulți vor fi
lipsiști de cuvântul
scris. Dacă acest
cuvânt este întipărit
în memorie, nimeni
nu-l poate lua de
acolo.”*

(*Manuscris Releases*, vol.1, 1906, p. 760)

De fapt, această asociere, ca și multe altele, au vrut să dea o motivație profetică unei acțiuni pur umane, de separare de Biserica lui Hristos. Nimeni nu contestă posibilitatea ca o comunitate locală să își piardă credința sau, fapt real, ca unii pastori să eșueze în misiunea lor, dar până la a sugera că biserica a apostaziat ca întreg este cale lungă. Dimpotrivă, Ellen White a subliniat întotdeauna dragostea continuă a lui Hristos pentru Biserica Sa: „Slabă și cu defecte, având mereu nevoie să fie avertizată și sfătuită, biserica este totuși obiectul supremei preocupări a Domnului Hristos”. (7 T 17)

De fapt, aceste lucruri nu ar fi prins atât de mult, dacă biserica ar fi obișnuit să aibă în studiu cărțile Spiritului Profetic. Atunci am fi știut cu certitudine ce este și ce nu este adevărat în aceste afirmații.

4. Memorie defectuoasă

Am putea să spunem că este cea mai nevinovată cauză a confuziei. Recomandarea este ca, atunci când nu reușim să memorăm un pasaj, să folosim cartea. Cineva spunea că cea mai bună memorie este hârtia. Uneori, memoria ne joacă feste, așa că, mai ales în punctele sensibile, pasajul este bine să fie citat exact așa cum este el în carte. Poate că aici este și o problemă de exercițiu – de mult s-a pierdut obiceiul de a învăța diferite pasaje pe dinafară. Chiar și textele de memorizat au ajuns texte de citit. Nu trebuie să ne mirăm dacă, în urma lipsei acestui exercițiu de memorie, ajungem să amestecăm atât de mult lucrurile.

5. Nu în ultimul rând – pur și simplu imaginația

Dacă imaginația este bogată, aceasta nu trebuie să amestece sacralul cu profanul. Imaginația își are rolul ei, dar nu trebuie confundată cu Biblia sau Spiritul Profetic.

Avem o moștenire unică, puternică, bogată și spirituală. Suntem datori să o păstrăm curată, vie și nealterată, indiferent de trecerea anilor peste noi.

„Nici o inimă reînnoită nu poate fi menținută tot timpul curată, dacă sarea cuvântului nu este folosită zilnic.” (*Our High Calling*, 1897, p. 215)

„Credința voastră să fie întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Țineți cu tărie mărturia vie a adevărului.” (*Evangelism* 1905, p. 362)

„Păstrați în memorie cuvintele prețioase ale lui Hristos. Ele vor fi mai prețioase decât aurul și argintul.” (*Testimonies for the Church* vol. 6, 1900, p. 81)

„Va veni timpul când mulți vor fi lipsiști de cuvântul scris. Dacă acest cuvânt este întipărit în memorie, nimeni nu-l poate lua de acolo.” (*Manuscris Releases*, vol.1, 1906, p. 760)

Lucian Floricel, secretarul
Asociației Pastorale și
director al Departamentului
Spiritul Profetic,
Conferința Muntienă

„CÂNTEC DE DRAGOSTE PENTRU SANCTUAR”

Interviu cu Richard M. Davidson

Curierul Adventist: În primul rând, am dori să vă cunoaștem. Cine sunteți și care este lucrarea pe care o faceți la Universitatea Andrews?

Numele meu este Richard Davidson și sunt profesor și șef de catedră la Departamentul Vechiul Testament al Universității Andrews.

C.A.: Care este scopul vizitei dumneavoastră în România?

Am vizitat România în urma invitației făcute de Institutul Teologic Adventist din România pentru a preda un curs de Vechiul Testament și pentru a conduce Săptămâna de Rugăciune din cadrul ampusului de la Cernica.

C.A.: Care credeți că ar trebui să fie prioritatea numărul unu a studenților dintr-un campus adventist?

Prioritatea numărul unu cred că ar trebui să fie cunoașterea Cuvântului – Cuvântul întrupat, Isus Hristos, și Cuvântul scris, Sfânta Scriptură. Aceasta ar trebui să fie temelia pe care studenții să construiască orice lucru din viața lor.

C.A.: Ce reprezintă Săptămâna de Rugăciune pentru un campus universitar?

Consider că Săptămâna de Rugăciune este o ocazie importantă pentru studenți de a regândi și reordona prioritățile lor și de a experimenta reînnoirea lor spirituală, prin întâlnirea cu Isus Hristos în Cuvântul Lui. De asemenea, cred că Săptămâna de Rugăciune este un timp de a aprofunda Scripturile și de a vedea cum Biblia aduce prospețime în viața personală a studenților. În timpul șederii mele în România, am întâlnit un grup de studenți dornici să studieze Cuvântul. A fost o adevărată plăcere să avem o asemenea părtășie în jurul Cuvântului.

C.A.: Pentru că știm că aveți un „cântec de dragoste pentru Sanctuar”, vă rugăm să ne spuneți cum este înțeleasă și predicată această învățătură de Biserica Adventistă?

Biserica Adventistă crede că lucrarea Domnului Hristos în Sanctuarul din cer este inima „adevărului prezent” al Scripturii, care trebuie prezentat lumii în aceste ultime zile ale istoriei. Mesajul Sanctuarului, așa cum este învățat de Biserica Adventistă, este unic pentru că nici o altă denominațiune nu învață în felul acesta. Noi credem că mișcarea adventă a fost chemată la existență de Dumnezeu,

ca să proclame mesajul celor trei îngeri din Apocalipsa 14, și aceste mesaje au în centru Sanctuarul: „a venit ceasul judecății” (14,7). Noi credem că trăim în timpul judecății preadvente, care se desfășoară acum în cer, și aceasta nu este o veste care să ne îngrozească, ci o veste bună. Isus este acum angajat în lucrarea de apărare a sfinților Lui împotriva acuzațiilor lui Satana, adversarul nostru. Noi nu trebuie să ne temem de judecată atâta timp cât continuăm să-L acceptăm pe

Isus, ca neprihănire a noastră, în fiecare zi. Isus este Fratele nostru mai mare, Prietenul nostru cel mai bun, Înlocuitorul nostru, care plătește prețul păcatelor noastre, Avocatul nostru, care niciodată nu a pierdut vreun caz, Martorul credincios care mărturisește în interesul nostru, și de asemenea, Judecătorul nostru. Ce vești bune!

Acestea sunt cele mai bune vești, pentru că Dumnezeu a făgăduit că ne va da biruința în viața creștină. El ne dă o inimă nouă și Duhul Sfânt, ca să ne ajute să ascultăm de Legea Lui (Ez. 36,26-27). Și astfel mărturia puterii Evangheliei va juca un rol în îndreptățirea caracterului lui Dumnezeu în ochii întregului univers (Ezech. 36,23). Ce vești copleșitoare și minunate!

C.A.: Unii membri spun că această învățătură este mai greu de înțeles. Considerați că această doctrină poate fi înțeleasă pe deplin numai de teologi?

Sanctuarul este un subiect profund, dar el este de asemenea unul care poate fi făcut simplu de înțeles chiar pentru copii. Eu am împărtășit câteva adevăruri profunde cu „teologii în devenire” de la Institutul Adventist, dar am și încercat să arăt frumusețea acestei doctrine într-un mod cât mai simplu. În esență, mesajul Sanctuarului pe care Dumnezeu dorește să-l ofere creaturilor Sale este simplu. Eu îl numesc „principiul Emanuel” – Dumnezeu cu noi. Chiar înainte de apariția păcatului, Dumnezeu a venit în spațiu și timp și a trăit într-un loc real, Sanctuarul ceresc, și a invitat ca universul necăzut să vină și să aibă părtășie cu El, în casa Lui cerească. Când păcatul a apărut în Locul Prea Sfânt al Templului Lui, El Și-a luat responsabilitatea de a găsi o rezolvare a problemei păcatului. El a continuat principiul Emanuel – Dumnezeu cu noi, așa că a luat natura noastră păcătoasă și a murit pentru noi la Calvar (care a fost

„altarul” Sanctuarului ceresc, Evrei 13,10), și acum își continuă lucrarea lui de salvare a problemei păcatului, o dată pentru totdeauna, în adevăratul loc unde păcatul a apărut – în Locul Prea Sfânt din ceruri. Când această lucrare grandioasă va fi încheiată, El va veni și va lua pe poporul Lui de pe pământ, și noi vom trăi pentru veșnicie în Noul Ierusalim – așa cum este scris în Apoc. 21,3.16. În veșnicie, noi vom trăi cu Dumnezeu în Templul Lui. El va fi Dumnezeul nostru, El va fi Emanuel – „Dumnezeu cu noi”. Este acest lucru așa de dificil de înțeles? Eu am împărtășit acest mesaj cu copiii în vacanțele biblice și, oriunde am prezentat acest mesaj, ei au înțeles. Eu cred că Sanctuarul, cu imaginile sale vizuale, ne va ajuta să facem tangibil Planul de Mântuire.

C.A.: Cum influențează această învățătură despre Sanctuar viața noastră zilnică?

Învățătura cu privire la Sanctuar este mai mult decât o doctrină care trebuie crezută, ea este mai mult decât doctrinele biblice care, pentru a le învăța, avem nevoie de texte-cheie care să le susțină. Eu am găsit în mesajul Sanctuarului o cale a vieții. Eu îl numesc „viața Sanctuarului”. De patru ori, cartea Evrei ne invită să venim prin credință în Sanctuarul ceresc și să ne imaginăm că noi trăim deja acolo cu Isus (Evrei 4,16; 6,19.20; 10,19-22; 12,22-24)!

Putem considera că trăim deja în casa cerească a lui Dumnezeu cu Isus, că prin Isus noi avem acces la adevărata prezență a lui Dumnezeu, și prin sângele Său putem veni în prezența Sa și putem considera că suntem deja împreună la sărbătoarea Ierusalimului ceresc. Și după aceea, într-o zi foarte apropiată, El va veni fizic și ne va lua la Sine, unde vom locui în veșnicie cu El.

C.A.: Ce mesaj aveți pentru membrii Bisericii Adventiste din România?

M-am bucurat că Biserica Adventistă din România a comemorat ziua de 22 octombrie ca un timp de aducere-aminte a Marii Dezamăgiri din 1844 și ziua de naștere a Mișcării Advente, așa cum pionierii noștri au descoperit în mesajul biblic al Sanctuarului. Eu am iubit totdeauna cântecele cântate despre acest eveniment și am înțeles că acest cântec, pe care studenții l-au cântat în fiecare seară, a fost special compus ca să fie cântat în fiecare biserică, în Sabatul din 22 octombrie 2005.

Mesajul meu pentru Biserica Adventistă din România este că nu trebuie să ne amintim de această doctrină a Sanctuarului doar pe 22 octombrie, ci în toate zilele anului. Doresc ca, în fiecare zi din viața noastră, să experimentăm „viața Sanctuarului”. Dumnezeu vine curând, ca să ne ia acolo unde, prin credință, speranța noastră a mers deja – în Sanctuarul Lui ceresc.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Proiect al Departamentului de Tineret

ADOPTĂ O BISERICĂ MICĂ

Descriere pe scurt:

- Un grup consecvent de tineri dintr-o comunitate medie sau mare decid ca, timp de un an, să asiste periodic (cel puțin o dată sau de două ori pe lună) o biserică mică din vecinătate, pentru a susține serviciile divine, seminarii, proiecte sociale și evanghelistice.

Scop:

- Să ofere asistență bisericilor mici, care nu au potențial de autosusținere și de dezvoltare.
- Să ofere tinerilor ocazia de a-L sluji pe Dumnezeu și biserica Sa, în timp ce își dezvoltă abilitățile și darurile oferite de Dumnezeu.

Ținta:

- Să ajute la creșterea bisericii asistate (numerică și calitativă), astfel încât aceasta să se autosusțină și să fie capabilă să continue misiunea în zona ei de influență.

SUPREMA PORUNCĂ A DEVENIRII

ION BUCIUMAN

Când S-a uitat Domnul Dumnezeu la toate cele făcute de mâna Sa și a văzut că erau foarte bune și că fiecare își avea drumul său, potrivit poruncii de facere, S-a gândit ca, în privința omului, să procedeze într-un mod aparte. Pe lângă înscrierea comandamentelor divine direct în natura și în inima sa, omului i-a fost rostită și în mod explicit porunca de creștere personală, de multiplicare numerică și de dezvoltare vocațională. În rândurile care urmează ne vom ocupa doar de prima parte a acestei porunci esențiale, adresate omului de către Dumnezeu.

Creșterea este o chemare imperativă

Dumnezeu nu a lăsat la latitudinea omului alegerea de a crește sau nu. O dată cu instinctele primare, care aveau să garanteze supraviețuirea și stabilitatea ființei, Făcătorul a așezat în om vocația creșterii. Ceva din interiorul ființei avea să determine urcarea continuă a omului de la o fază la alta, până la maturitate. În ciuda faptului că păcatul a produs o dezordine cumplită în multe privințe, această poruncă primară a ființei continuă să acționeze imperativ chiar și în condițiile păcatului. Asemenea tuturor ființelor din jurul său, asupra cărora Dumnezeu a dat omului superioritatea și stăpânirea, ființa umană nu poate să nu crească, iar atunci când stagnarea sau regresul apare, lucrul acesta este resimțit și considerat ca o anomalie și ca o nenorocire.

Lipsa creșterii fizice a copiilor este imediat un semnal de alarmă atât pentru medici, cât și pentru părinți. Din punct de vedere spiritual, lucrurile ar trebui să se întâmple la fel. Unul dintre cele mai mari neajunsuri în domeniul creșterii spirituale este lipsa unui sistem suficient de sensibil, care să evidențieze stagnarea și regresul personal. Când acestea se produc, nu sunt sesizate decât destul de târziu, iar atunci, de cele mai multe ori, mecanismele de protecție ale sinelui au început deja să apere starea de fapt ca pe o caracteristică stabilă, proprie și necesară. Cei în cauză au început deja să se considere superiori tocmai prin faptul că nu se mai schimbă. Ei numesc aceasta credincioșie față de principii, dar, în esență, ea este suferință, anormalitate și neascultare față de porunca fundamentală a creșterii continue.

*Dumnezeu i-a binecuvântat și
Dumnezeu le-a zis: „Creșteți,
înmulțiți-vă, umpleți pământul,
și supuneți-l; și stăpâniți peste
peștii mării, peste păsările cerului,
și peste orice viețuitoare care se
mișcă pe pământ.” (Gen. 1,28)*

Creșterea este naturală

Am învățat din copilărie că primele fructe care se coc sunt, de regulă, viermănoase ori vătămăte de vreo boală. Creșterea oamenilor și a sufletului lor este oarecum supusă aceleiași legități. Unele dintre caracteristicile păcatului, care constituie instrumentul predilect al vrăjmașului sufletelor, sunt exagerarea și abuzul. Exemplul cel mai elocvent și dureros îl poate constitui mecanismul de declanșare și dezvoltare a țesutului canceros. În mod esențial, cancerul este o anomalie a creșterii. Datorită unor cauze aflate încă în studiu, celulele canceroase nu se mai supun ritmului normal de creștere, iar tumoarea care se dezvoltă este o exagerare pe cât de inestetică, pe atât de periculoasă pentru creșterea și chiar supraviețuirea întregului corp.

Nu mai creșterea naturală este sănătoasă și productivă. Aceasta este lentă, echilibrată și ireversibilă. În condițiile păcatului, creșterea are uneori perioade mai alerte sau mai lente, dar trebuie să se producă neconținut, frumos și progresiv.

Pentru o creștere de calitate, sunt necesare condiții optime. Rolul condițiilor este așa de mare, încât am putea crede că acestea determină creșterea. Parțial, poate fi adevărat, dar în ultimă instanță, creșterea este manifestarea naturală a comandamentului divin, stabilit omului de la început de făptură. Biblia notează cu deosebită sensibilitate candoarea și inocența creșterii marilor ei personaje. Despre Moise, Samuel și Isus Hristos sunt făcute observații pline de gingășie, că erau frumoși pentru părinții lor și din ce în ce mai plăcuți înaintea tuturor. Creșterea acestora era viguroasă, naturală și binecuvântată.

Creșterea este aspirație spre lumină

Rolul luminii în creștere poate fi observat foarte bine într-o pădure. Marea bătaie pentru existență se dă la cotele înalte ale coroanei arborilor care-și revendică peticul vital de lumină solară, la care aspiră și pentru care se luptă din răputeri. Plantele mai mici, care nu se pot pune cu

uriișii cei puternici, vor găsi metode să-și rezolve nevoile. Fie vor porni în vegetație înaintea copacilor și vor înflori mai înainte ca frunza lor să le pună în umbră, fie se vor mulțumi cu cele câteva pete de lumină mișcătoare, care se strecoară totuși printre crengile suverane de deasupra. Unele plante, foarte puține, s-au adaptat sau poate că așa au fost făcute, să trăiască și fără lumină, dar în cazul acesta, ele sunt lipsite de clorofilă și sunt nevoite să-și producă astfel substanțele de hrănire și creștere.

Năzuința sufletului omenesc după lumină nu este mai puțin imperativă ca a verdeturilor din grădină. Cuvintele filosofului murind: *mehr licht* (mai

*Pe măsură ce lumina
adevărului care
este în Isus Hristos
umple sufletul
credinciosului,
viața sa cea nouă
se înfiripă și crește
spre cotele staturii
plinătății Maestrului.*

multă lumină), în ciuda dificultăților de interpretare absolută, exprimă neostoita umblare a omului după lumina bună, care vine de sus și care luminează pe orice om venind în lume. Scriptura precizează clar că Isus Hristos este această lumină și El Însuși Se afirmă și Se oferă pe Sine ca Lumină a lumii.

Prin natura și lucrarea Sa, Fiul lui Dumnezeu atrage spre Sine sufletul omului, iar urmarea ascultării acestei chemări este creșterea și dezvoltarea personală. Pe măsură ce lumina adevărului care este în Isus Hristos umple sufletul credinciosului, viața sa cea nouă se înfiripă și crește spre cotele

staturii plinătății Maestrului. Ființa creștinului aflat în prezența luminii divine devine ea însăși purtătoare de lumină, împlinind idealul lui Dumnezeu, ca urmașii Săi să se manifeste ei înșiși ca lumini ale lumii.

Creșterea este bucurie și împlinire

Când se naște un copil într-o familie, bucuria și împlinirea acesteia (precum și necazurile și grijile aferente) sunt departe de a se fi terminat. Ele se află abia la început. Va mai fi bucurie când pruncul începe să-i recunoască pe cei din jur, când începe să se ridice în picioare sau când face primii pași. Apoi, când începe grădinița sau școala, sau liceul, sau facultatea, sau când își ia serviciu, fiecare nouă realizare este ocazie de bucurie și de sărbătoare.

Poate că bucuria maximă a părinților, dar nu ultima, este atunci când copiii lor se căsătoresc. În ciuda stresului și a sentimentului inevitabil de pierdere și despărțire, nunta copiilor este un moment de mare împlinire, atât pentru părinți, cât și pentru copii. Nu este lipsit de importanță faptul că însăși devenirea noastră spirituală și mântuirea noastră veșnică sunt asemuite cu o sărbătoare de nuntă.

Ceasul binecuvântat al așezării din nou a lucrurilor este un pas nou și sublim în drumul creșterii continue, poruncite de Dumnezeu omului încă de la facerea sa. Sincopa dureroasă și nedorită a păcatului, a durerii și a morții nu a putut înfrânge suprema poruncă a devenirii. Aceasta rămâne în veac, asemenea lui Dumnezeu care a dat-o, iar ascultarea de aceasta a fost, este și va fi o sursă necurmată de bucurie și de împlinire. Urmarea naturală nu poate fi alta decât uimirea, adorația și slava veșnică.

Ion Buciuman, pastor,
Comunitatea Labirint,
București

STUDII BIBLICE nou-nouțe pentru Școala de Sabat copii

Vă mai aduceți aminte de lumina caldă care intra în diminețile de Sabat în „cămăruța” voastră plină cu povestiri, de prietenii de la măsuța cu nisip, de cântecelele ce v-au colorat copilăria în fiecare Sabat, de arca impresionantă a lui Noe, de leii lui Daniel sau de cortul întâlnirii? Peste unii dintre voi, au trecut mulți ani care, poate, au șters frumoasele amintiri. Alții nici nu s-au bucurat de lecțiile timpurii din Sfânta Scriptură, dar știu că acum, printre voi, sunt câțiva care s-au „întors” pe acel tărâm al primelor descoperiri de Dumnezeu. De aceea vă îndemn, pe parcursul acestui articol, să vă imaginați că țineți într-o mână mâna copilului care ați fost odinioară, iar în cealaltă, mâna unui copil din biserica dumneavoastră.

Este foarte cunoscut faptul că, în primii ani de viață, copiii învață mai mult decât tot ce va urma, dar ei învață nu oricum, ci în funcție de specificul fiecăruia, de stilul său de învățare, de particularitățile vârstei, de aceea materialele și metodele folosite trebuie adaptate în acest sens. „Părinții și învățătorii ar trebui mereu să caute metode din ce în ce mai bune. Învățarea Bibliei trebuie să se bucure de gândurile cele mai bune și de eforturile cele mai mari ale noastre.” (Ellen White, *Educație*, p. 184)

În urma unor cercetări atente, efectuate în 1995, printre instructorii Școlii de Sabat pentru copii din Statele Unite și Canada, responsabili din Departamentul Școala de Sabat, de la Conferința Generală, au descoperit că aceștia își doreau o programă „adventistă”, bazată pe Biblie și pe doctrina specifică bisericii. Instructorii au atras atenția că studiile ar trebui să fie mai colorate și mai atractive pentru copii, să îi implice activ în procesul învățării, pentru ca în acest fel să fie atins scopul ultim, acela de *a-i conduce pe copii la o relație personală cu Isus Hristos*. Deoarece un număr alarmant de mare de instructori și-au exprimat insatisfacția față de materialele folosite până atunci și au confirmat faptul că apelează și la alte resurse neadventiste, administratorii bisericii au decis să aștepte accepțiunea Bisericii Adventiste din întreaga lume cu privire la necesitatea schimbării materialelor Școlii de Sabat pentru copii. Astfel, în 1996, Comitetul Conferinței Generale a acceptat propunerea pentru noul Curriculum Mondial.

Departamentul Școala de Sabat al Bisericii Mondiale

a cooptat și supervizat specialiști teologi și psihologi din fiecare diviziune pentru a pregăti noile lecții din punct de vedere al informației, al imaginilor și al activităților practice. Editurile „Review & Herald” și „Pacific Press” și-au folosit toate resursele pentru a produce în policromie noile materiale pentru fiecare nivel de vârstă.

Noua generație va avea posibilitatea de a se focaliza pe cele patru aspecte ale dezvoltării experienței creștine: **HARUL, ÎNCHINAREA, PĂRTĂȘIA și SLUIJIREA**, predate conform cu nevoile de învățare specifice vârstei, însoțite de imagini colorate și sugestii pentru activități practice. Copiii vor vedea niște studii atractive care îi vor implica în activități practice, vor fi provocați să apeleze zilnic la învățăturile Bibliei, bucurându-se de mesajul distinct adventist, și vor fi încurajați să-și exercite rolul activ în biserica lor și în societate.

La baza noii programe, deci a fiecărei lecții noi, se află conceptul de **GraceLink** (Liantul Harului), care urmărește cele patru dinamici ale dezvoltării experienței creștine.

Harul înseamnă „Dumnezeu mă iubește”: Harul este tot ceea ce face Dumnezeu pentru mine, pentru că mă iubește.

Închinarea înseamnă: „Îl iubesc pe Isus” și cuprinde tot ce fac eu, pentru că Îl iubesc pe Isus.

Părtășia înseamnă: „Ne iubim unii pe alții” și este tot ceea ce fac pentru familia și pentru frații mei de la biserică, pentru că îi iubesc și mă simt iubit de ei.

Slujirea înseamnă: „Isus te iubește și pe tine” și este ceea ce fac pentru cei din afara bisericii pentru a le arăta dragostea lui Dumnezeu.

Toate aceste concepte se regăsesc în programa fiecărei secțiuni a Școlii de Sabat pentru copii. De exemplu, pentru Primii Pași, lecțiile sunt cuprinse într-un ciclu de doi ani și sunt concepute ținându-se seamă de stadiul dezvoltării cognitive a copilului. Astfel, în loc să studieze o povestire nouă în fiecare săptămână, copiii vor avea o singură povestire pe lună, în care se pune accentul pe una dintre cele patru perspective: harul, închinarea, părtășia sau slujirea. Lecțiile pentru Grădiniță sunt concepute într-un ciclu paralel cu acesta, tot de doi ani, fiecărei lecții de la Primii Pași, corespunzându-i patru lecții, deci o prezentare mai detaliată a aceluiași subiect, orientată pe același concept de bază. Și la celelalte secțiuni, este aceeași

orientare, în cursul fiecărei luni, către unul dintre cele patru aspecte menționate – cei patru piloni ai curriculum-ului.

„Când li se predau copiilor învățăturile Bibliei, se câștigă foarte mult, dacă se observă înclinația minții lor (care sunt lucrurile care îi interesează) și dacă se prezintă tocmai ce zice Biblia despre aceste lucruri. Din moment ce elevii văd că învățăturile Bibliei se aplică propriei lor vieți, ei învață să privească Sfânta Carte ca pe un sfătuitoare al lor.” (Ellen White, *Educație*, p. 186)

Pornindu-se de la ideea aceasta, de a ține seama de nevoile diferite ale copiilor și felul în care poate învăța mai bine, sunt avute în vedere cele patru tipuri de copii, după felul de învățare: imaginativul, analiticul, practicul, dinamicul. Astfel, pentru fiecare lecție, instructorul va putea să răspundă celor patru întrebări ale copiilor: De ce să învăț? Ce anume învăț? Cum învăț? Și după aceasta, ce va urma? El va capta atenția copiilor cu ajutorul activităților pregătitoare (între acestea și momentul de prezentare a materialului din *Vești misionare pentru copii*, în premieră la noi în țară), stimulându-i pe copiii care au nevoie de motivație, va da viață lecției, introducând în mod atrăgător subiectul care va fi studiat și le va permite copiilor să participe în mod activ la studiu. În felul acesta, se vine în întâmpinarea nevoilor copiilor care doresc informații. Apoi, instructorul va adapta întâmplarea biblică la viața copiilor, demonstrând folosirea în viața de zi cu zi a principiului învățat. Astfel se vine în întâmpinarea copiilor care au nevoie să afle în ce fel conceptul nou învățat le poate fi de folos. La sfârșit, îi va antrena pe copii să găsească modalitatea prin care pot folosi conceptele noi într-un mod interesant, împărtășind cu alții lecția învățată.

Cu ajutorul noilor studii, copiii care învață astfel principii biblice și nu doar simple istorii, devin mult mai interesați. Iar participarea la Școala de Sabat, devine mult mai interesantă, pentru că este mult mai activă și îi învață să gândească și să exprime ce gândesc. În sistemul GraceLink, lecția va fi prezentată pentru prima dată în Sabat, la biserică, și astfel va fi nouă și interesantă pentru copii. Pe parcursul săptămânii ce urmează, copilul recapitulează cu părinții săi acasă și aplică ideile studiate, cu ajutorul pasajelor biblice indicate pentru a fi citite cu familia și al activităților care sunt incluse în materialul studiilor biblice pentru copii, la fiecare lecție.

Copii sunt mesaje vii, pe care noi le îndreptăm spre oameni, oameni pe care nu îi vom cunoaște niciodată, de aceea ajutați-i pe copiii dumneavoastră să strângă frumos în suflet Cuvântul lui Dumnezeu.

*Cu drag, un copil
ce-și amintește de
instructoarea sa.*

*Cora Dumitru
asistenta directorului
Departamentului de
Copii și de Tineret,
Uniunea Română*

NOTĂ

O dată cu noile studii biblice pentru copii – numite *Ghid de studii biblice* –, pentru fiecare secțiune s-a pregătit și materialul pentru instructor. În plus, fiecare comunitate locală, care a avut abonamente la *Studiile biblice pentru copii*, primește o dată cu acestea, gratuit, prin grija autorului, volumul de poezii pentru copii – *Bună dimineața, fetiță... Bună dimineața, băiețel... de Benone Burtescu*.

continuare de la pag. 11

dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos. El ne-a invitat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus” (Efeseni 2,4-7).

Dumnezeu a avut un plan cu mine și m-a iubit mult de tot. Ce har poate fi mai mare decât să fii scos dintr-o atmosferă de discotecă sau bar de noapte, plin de fum de țigară și zgomot nebun, unde Satana stă într-un colț și jubilează, și să te așeze în... locuri cerești! Dumnezeu e atât de bun, iar pacea Domnului Isus întrece orice simțământ uman. Ce onoare poate fi mai mare decât să-I slujești unui astfel de Dumnezeu?

„Când sunt plăcute Domnului căile cuiva îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui” (Prov. 16,7).

În trecutul și rătăcirile mea, îmi făcusem multe relații de vrăjmășie, dintre care cea care îmi provoca adevărate coșmaruri era relația dintre infractor și polițist. Nu puține au fost ocaziile când a trebuit să fug cât mă țineau picioarele... (sau mașina) din fața poliției. Nici în casă nu aveam liniște. De vreo două ori m-am trezit cu pistoale la cap, în camera mea de hotel din Grecia, în care au năvălit mai mulți polițiști civili. Ei bine, rolurile s-au schimbat și mă trezesc deodată, acum ceva timp, în fața a șazeci, șaptezeci de polițiști, la circa de poliție din Târgoviște. De data aceasta, ei stăteau cuminiți în băncile lor, iar eu împreună cu o colegă eram în fața lor, în calitate de educator de sănătate, venind din partea ASEF. Le dădeam sfaturi de sănătate, le făceam teste medicale gratuite și le prezentam cărți în domeniul sănătății, educației copiilor, familiei și, nu în ultimul rând, cărți ce le îndreptau gândurile către Dumnezeu. Ei nu conteneau să mă apeleze *Domnule doctor!* în sus, *Domnule doctor* în jos, iar eu, în timp ce mă chinuiam să-mi acopăr cu tabelul de valori al procentului de grăsime cicatricele tăieturilor făcute cu lama prin pușcării, mă minunam și îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru puterea Lui transformatoare.

O ocazie recentă în care Dumnezeu m-a folosit a fost experiența din lucrarea de colportaj de pe litoral când am avut prilejul de a-i oferi președintelui Traian Băsescu cărțile *Hristos, Lumina lumii*, și *Tragedia veacurilor*.

...Dacă președinții cumpără adevăruri solemne, înseamnă că trăim și timpuri solemne!

*Viorel Olteanu,
colportor,
Târgoviște*

Doctrina adventistă

În revista

National Geographic

ȘTEFAN MIHĂICUȚĂ

Prestigioasa revistă *National Geographic*, cu un tiraj lunar de câteva zeci de milioane de exemplare în toată lumea, prezintă, în numărul din noiembrie 2005, ca articol principal indicat pe copertă (cover story), un material numit „Secretele longevității” (ediția în limba română are drept copertă un articol despre Dracula!). Aproximativ 2400 de persoane au fost studiate în regiunile cunoscute ca având cei mai mulți longevivi din lume: locuitorii unei regiuni muntoase din Sardinia, Italia, japonezii de pe insula Okinawa și adventiștii din Loma Linda, California, SUA. Aproape toate punctele de doctrină sunt prezentate și corelate cu longevitatea acelor persoane care le respectă.

Jurnalistul Dan Buettner a apelat la mai multe studii publicate în literatura medicală de specialitate, cele mai multe referindu-se la adventiștii de ziua a șaptea, cel mai studiat grup religios din punct de vedere medical. Mai mult de 140 de articole au fost publicate în reviste științifice importante, concluziile acestora fiind poziționate la nivele de dovadă A sau 1++ , acestea fiind cele mai puternice nivele de dovezi științifice.

Studiile făcute pe adventiști

Adventist Health Study, publicat în 1976 de către echipa profesorului Garz Fraser, de la Universitatea de Medicină din Loma Linda, a ajuns la uimitoarea concluzie care arată că adventistul obișnuit trăiește cu 4-10 ani mai mult decât restul locuitorilor din California.

De ce trăiesc adventiștii mai mult și sunt mai sănătoși decât ceilalți oameni? Răspunsul la această întrebare este

căutat încă o dată într-un studiu foarte amplu, finanțat de Institutul Național de Sănătate al SUA, început în 2002, care se așteaptă să înroleze peste 125.000 de participanți din Statele Unite și Canada.

Adventist Health Study-2 Progress Results

All churches to October 17, 2005

Dr. Terry Butler, director asociat al echipei de cercetători, declară: „Multă lume caută să înțeleagă cauzele celor mai importante boli cu care se confruntă lumea dezvoltată. Grupul adventiștilor este unic atunci când se studiază corelații între alimentație, boală și longevitate. Noi credem că adventiștii vor ajuta la găsirea unor răspunsuri îndelung căutate în acest domeniu medical”.

Marge Jetton activă la 101 ani

Această femeie uimitoare conduce mașina zilnic, iar recent, poliția i-a prelungit cu încă 5 ani valabilitatea permisului de conducere. Își începe ziua cu mișcare fizică, de tipul ridicării unor greutatea ușoare, mers pe jos un kilometru și jumătate și mers pe bicicletă. Locuiește la Loma Linda și face parte din cea mai longevivă populație americană, cea a adventiștilor din sudul Californiei. „Nu știu de ce Dumnezeu mi-a dat privilegiul de a trăi atât de mult – spune ea arătând spre sine. Dar uite ce-a făcut”. Dan Buettner spune că religia ei are, în mod sigur, legătură cu longevitatea.

Ca mulți adventiști, Marge își petrece majoritatea timpului cu alți membri ai bisericii. „E greu să ai prieteni care nu sunt adventiști – spune ea. Unde să-i cunoști? Nu faci aceleași lucruri ca și ei. Eu nu mă duc la film sau la dans”. Prin urmare – spun cercetătorii – adventiștii își sporesc șansele de viață lungă, asociindu-se cu oameni care întăresc obiceiurile sănătoase.

La o caserola de tofu (brânză de soia) și salată verde, Marge împărtășește secretul longevității ei. „Nu am mâncat carne de 50 de ani și nu mănânc niciodată între mese – spune ea, ciocănindu-și dinții perfecți. Sunt toți ai mei”. Munca de voluntariat o ajută să scape de singurătatea care afectează atât de mulți vârstnici, scurtându-le viața. „Cu mult timp în urmă, mi-am dat seama că trebuie să mă îndrept către lume – spune ea. Doar nu era să vină ea la mine”.

După ce a intervievat mai mulți centenari de pe trei continente, reporterul a constatat că erau persoane agreabile, nici unul morocănos. Care e secretul unui secol de bună dispoziție?

„Îmi place să vorbesc cu oamenii – spune Marge. Îi privesc pe străini ca pe niște prieteni pe care nu i-am cunoscut încă.”

Articolul prezintă și concluziile unor studii care arată că acei credincioși, care merg regulat la biserică, par să trăiască cu doi ani mai mult decât cei care nu merg.

Fii credincios!

Botezând un credincios, pastorul adventist Scott Smith spune că sănătatea spirituală și cea a fizică merg mână în mână. „A-L accepta pe Hristos înseamnă a fi liber, ceea ce reduce stresul”. Este și părerea dr. Elsworth Wareham, care la 91 de ani încă mai participă la operații pe cord.

Ia-ți timp liber!

Cei din familia Rawson, din Colton, California, pleacă împreună, sâmbăta, la biserică, de Sabatul adventiștilor, fac o excursie pe jos după-amiaza și o cursă cu motocicleta duminica. Este felul lor de a respecta a patra poruncă a lui Dumnezeu – aceea de a ține Sabatul cu sfințenie.

Lubește viața!

„Biblia spune să nu mănânci carne de porc” – precizează Lydia Newton, care preferă fasolea, brânza, pâinea integrală și o felie de tort. Newton, în vârstă de 112 ani, este printre cele mai vârstnice 20 de persoane din lume, la numai trei ani diferență de capul de listă.

Plăcut de surprinzătoare este acuratețea și lipsa de prejudecăți (profesionist adevărat) cu care autorul articolului din *National Geographic* descrie biserica:

„Biserica Adventistă – născută în epoca reformelor sănătății din secolul al XIX-lea, care au popularizat vegetarianismul organizat, biscuiții graham și cerealele pentru micul dejun (John Harvey Kellogg era adventist când a început să producă fulgi de grâu), a propovăduit și a practicat întotdeauna un mesaj de sănătate. Interzice categoric fumatul, consumul de alcool și de alimente considerate de Biblie ca necurate, precum carnea de porc. De asemenea, descurajează consumul altor feluri de carne, al mâncărurilor grele, al băuturilor cu cofeină și al condimentelor „excitante”. „Cerealele, fructele, nucile și legumele sunt hrana aleasă pentru noi de Creatorul nostru” – scria Ellen White, una dintre întemeietoarele Bisericii Adventiste. De asemenea, adventiștii țin Sabatul, sâmbăta, întâlnindu-se cu ceilalți membri ai bisericii și folosind acest sanctuar al timpului, ca să se elibereze de stres. Astăzi, majoritatea adventiștilor urmează stilul de viață

recomandat – o mărturie, probabil, a puterii de care se bucură îmbinarea dintre sănătate și religie.”

Efecte în media internațională

După „Secretele longevității” din revista *National Geographic*, au apărut și primele efecte mediatice. În Statele Unite, două importante canale TV au preluat imediat subiectul în reportaje despre adventiști. Populația lumii a aflat prin această revistă, care apare pe tot globul, despre faptul că vecinii lor, adventiștii, fac parte dintr-un segment unic de populație. Ei trăiesc mai mult și mai bine, au o credință activă și fac obiectul unor studii științifice repetate. Canalul TV CNN a oferit un reportaj despre adventiști, miercuri, 16 noiembrie, în care a arătat modul prin care aceștia reușesc să trăiască mai mult și mai sănătos decât restul populației.

„Acest articol accentuează încă o dată incredibila moștenire pe care Biserica Adventistă o are în domeniul sănătății”, declară Richard Hart de la Universitatea de Medicină Loma Linda.

Cum stăm noi, românii?

Oare se potrivesc concluziile studiilor și la românii? Care sunt punctele vulnerabile? Probabil că alimentația este zona în care multe se pot îmbunătăți. Se respectă regula alimentelor necurate, care aduce multe avantaje. Rămân altele de respectat, cu beneficii suplimentare. Consumă adventiștii români destule legume, fructe, zarzavaturi și nuci? Câți sunt vegetarieni sau vegani? Iar aceștia respectă și celelalte principii ale sănătății? Iar omnivorii exclud grăsimea animală din alimentație și preferă, rar, carnea albă în locul celei roșii? Dar cu mișcarea fizică regulată, care este un factor foarte puternic de protecție a inimii, cum stau? Mai ales cei care locuiesc la oraș sau au peste 50 de ani. Nu contează grosimea mușchilor, ci mai ales tonusul acestora.

Respectarea Sabatului este regulă în România. Excelent remediu contra stresului, factor de longevitate și de valoare spirituală, care se măsoară în unități de mântuire a sufletului. A te întâlni cu Creatorul în ziua Lui, de vineri seara la apus până sâmbătă seara la apus. Longevitate? Da. Ce spunei de viață veșnică? Pentru că în jurul celei de

a patra porunci a Decalogului se vor da marile bătălii spirituale ale viitorului.

Într-un număr recent al excelentului săptămânal *Dilema Veche*, Andrei Codrescu a scris un neobișnuit articol, intitulat „Respectă Sabatul”. Un prieten evreu l-a sfătuit să ia o zi liberă pe care să o respecte cu sfințenie. E Sabatul.

„Alegeți-vă o zi din săptămână și fiți buni cu voi înșiva. Nu vă scoateți din casă, nu vă scoateți din minți, nu scoateți o vorbă. Priviți afară, printre pleoapele întredeschise, la vreun copac sau la o clădire de peste drum, rămâneți difuz, nehotărât, fără nimic în gând. Lăsați lucrurile să treacă prin voi ca vântul sau ca apa, fără să le opriți cu gânduri, idei sau judecăți, nu încercați să aflați cum se potrivesc ele cu planurile voastre cincinale. O zi pe săptămână, uitați de pedagogie, de autoflagelare, de nemulțumiri și de furia politică. Chiar de-ar fi să sune ca un clișeu, faceți-o. E Sabatul. Ceva sau altceva se întâmplă pe pământ, sub pământ, deasupra pământului, poate că doar cad frunzele sau mocnesc noi catastrofe, dar orice ar fi, tu ești doar un boț de carne care se ține de Sabatul Lui. Or să vie și mâine – facturile, necazurile, munca. Azi ești în Sabat și nu-ți pot face nimic, dacă nu le lași. Pacea sabbatică – spunea Myron – nu are nevoie de justificări. Și Dumnezeu și-a luat liber în a șaptea zi, ca să fie singur, nu că ar fi vrut să fie săcâit de rugăciuni, tămâie, plângeri și cereri. El spera că și voi veți face la fel, atâta tot. Dacă o zi pe săptămână toată suflarea și-ar vedea de ale sale, fără să-i pese de nimic altceva, creația ar putea fi văzută cu ochiul liber și n-ar mai fi nevoie de nici o îndreptare. Astea fiind spuse, sunt oameni care nu au luxul unei zile libere. Trebuie să se extragă singuri de sub dărâmături, să panseze o rană, să înoate ca să-și salveze viața sau să coboare dintr-un copac. OK, dar când au terminat cu săpatul și nu vor fi murit, atunci va trebui să țină Sabatul. Suferința poate să aștepte”.

Aceasta ar putea fi salvarea multora. Și a noastră.

Dr. Ștefan Mihăicuță,
pneumolog,
Universitatea de
Medicină și Farmacie
Timișoara

AM FOST MARTORII MINUNILOR LUI

CORNEL ROMAN

L-am cunoscut pe fr. Simion Alexandru din Conțești, Teleorman, într-o împrejurare nefericită. La cei 76 de ani ai săi, era singur și fără un adăpost deasupra capului. Apele nemiloase i-au luat căldura și siguranța unui cămin, dar și amintirile de-o viață. I-au rămas doar credința în Dumnezeu și optimismul, pe care le insufla celor din jur într-un mod contagios...

În urma dezastrului cauzat de revărsarea râului Vedea, a primit de la autorități un cort unde urma să se adăpostească o vreme. Într-una din nopțile care anunțau toamna, vântul suiera aducând cu el mari picături de ploaie. În patul său improvizat, unchiul Simion simte curentul de aer, dar și umezeala care îl ține treaz de câteva ceasuri.

„M-am așezat pe genunchi și am strigat cu lacrimi la Dumnezeu”, povestește unchiul. „I-am spus lui Dumnezeu necazul meu și faptul că nu mai puteam îndura. I-am implorat ajutorul fără să-mi pierd încrederea în El”.

Răspunsul la această rugăciune fierbinte, rostită în miez de noapte, nu a întârziat să apară. În mod providențial, promisem un semnal de la comunitatea românească adventistă din New York, prin pastorul Petre Danci, care își exprima dorința de a oferi ajutor unor cazuri concrete, speciale, în vederea reconstrucției de case. Le-am făcut cunoscută această nevoie și am primit confirmarea pentru demararea lucrărilor. În următoarele zile, patru meseriași din localitate, (George Anghelescu, Gheorghe Urucu

și copiii săi Dorinel și Cristian) au lăsat alte preocupări (unul dintre ei avea casa distrusă de inundații) și au început lucrările la două case în care urmau să se adăpostească fratele Simion și sora Peșă, doi bătrâni din Conțești, care nu încetau să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru mesagerii Săi binevoitori.

L-am revăzut pe unchiul Simion după ce se mutase în noua lui casă, la exact o lună de la demararea lucrărilor. Ne-a primit cu bucurie într-una din odăi, încă nezugrăvită, în care se afla o sobă și un pat improvizat din cartoane. Era fericit și recunoscător pentru „minunea minunilor”, acest adăpost nesperat care i-a redat demnitatea și a consolidat relația lui de o viață cu Dumnezeu.

S-au întâmplat multe astfel de minuni în viața celor încercați de ape în acest an. Una dintre ele a fost înfăptuită pentru Tudora Șopalcă, o bătrână din localitatea Plosca. Casa ei, situată la intrarea în localitate, a fost finalizată într-un timp record, grație voluntarilor sosiți din localitățile Comișani și Bucșani de Dâmbovița. Doamna Șopalcă a fost prima persoană care a pășit pragul unei case noi, semn al speranței și al renașterii după potop.

În urma apelor, familia Olteanu din aceeași localitate a rămas pe drumuri. Impresionat de încercarea prin care trecea împreună cu cei trei copii minori, un frate din Spania le trimite bani pentru începerea reconstrucției. Inspirat de același gând solidar, grupul Adoramus organizează un concert umanitar în orașul Alexandria. Cei 49.800.000 de lei adunați din donații, intră în contul acestei

familii. Se alătură și ADRA într-un efort conjugat de a pune umărul la finalizarea lucrărilor. Rezultatul poate fi contabilizat: încă un adăpost care oferă căldură și siguranță unei familii care nu a încetat să speră.

Iuliana Florea, deși tânără, este o femeie năpăstuită. Are trei copii pe care îi crește singură, pentru că tatăl lor i-a părăsit pentru o altă femeie. Cei patru locuiesc la marginea satului Plosca, într-o cameră plină de igrasie, care parcă se topește văzând cu ochii. Din spatele geamurilor privesc cu sfială și curiozitate copiii, care pot visa, în sfârșit, la un trai mai bun. Și asta pentru că, alături, se înalță o construcție nouă, care a fost posibilă prin implicarea autorităților locale, dar și a Bisericii Adventiste. Susținem în continuare această familie pentru finalizarea lucrărilor la casă, dar și în împlinirea altor nevoi cu care se confruntă.

Familia fr. Nelu Popescu a primit o atenție specială. Faptul că are casa complet distrusă de ape, iar unul din cei doi copii este suspect de leucemie, a sensibilizat oameni cu suflet, plecați la muncă în Spania, dar și numeroși voluntari care s-au dedicat proiectului de reconstrucție. De asemenea, ADRA a oferit un ajutor prețios, astfel încât în momentul când scriu acest articol (jumătatea lunii decembrie), construcția este finalizată.

În privința soriei Tudorina Drăgan, am putea spune că a primit alinare prin suferință. În urma potopului din acest an, soțul s-a atașat Bisericii Adventiste prin mărturia acesteia, care s-a angajat în mod necondiționat la refacerea celor două camere parțial distruse și reconstrucția altor două, distruse în totalitate.

Sora Ciolanu, o bătrână ce are nevoie de ajutor

Casa în care locuiește Iuliana Florea și cei trei copii ai ei

Fr. Simion și cea mai rămasă după inundații din casa lui

Noua casă a fr. Simion

În același mod, sora Floarea Ciolan, o bătrână care locuiește împreună cu fiul și nepoții ortodocși, a putut da mărturie despre solidaritatea credincioșilor adventiști, care au oferit materialele necesare demarării lucrărilor de reconstrucție pentru casa distrusă în întregime de ape.

Seria de „miracole” ar putea continua cu enumerarea altor beneficiari: Dumitru Petcana, care abia își revenise după pierderea fiului într-un accident de muncă, primește ajutor și susținere pentru refacerea căminului distrus; Lidia Ciobanu, singurul membru adventist din familie, găsește în Biserica Adventistă un suport nesperat, cu ajutorul căruia construcția se înalță până la acoperiș; Marian Dragu, care împreună cu soția și cei doi copii vor avea în curând un acoperiș deasupra capului. Toți aceștia și mulți alții au motive de recunoștință și pot spune că au fost martorii minunilor lui Dumnezeu în viețile lor.

Dacă ar trebui să facem un bilanț al ajutoarelor destinate lucrărilor de construcție sau refacere a caselor (deși nu suntem încă la finalizarea lucrărilor), putem afirma că aproape o sută de familii s-au numărat printre beneficiarii ajutoarelor ADRA, ai voluntarilor adventiști, ai sponsorilor, ai persoanelor care, într-un fel sau altul, s-au dedicat ajutorării semenilor. Ajutorul efectiv s-a materializat în plata materialelor de construcție pentru reconstrucția totală a caselor sau pentru refacerea și recondiționarea caselor parțial distruse de ape. Pentru refacerea caselor, am putut beneficia și de câteva zeci de uscătoare, puse la dispoziție de ADRA Cehia, un partener care s-a implicat activ în lucrările de refacere după inundațiile din țara noastră. Ajutorul a venit și sub forma bunurilor alimentare, igienice, de îmbrăcăminte, pături și bineînțeles prin aportul voluntarilor care au grăbit lucrările înainte de venirea iernii.

Strategia noastră de lucru s-a axat pe sprijin diferențiat, în funcție de situația stabilită în urma anchetelor sociale făcute la fața locului. Am afirmat și cu alte ocazii că biserica sprijină oamenii în vederea refacerii, dar nu preia responsabilitatea beneficiarilor. Ei au avut și au un rol activ în desfășurarea lucrărilor,

asumându-și în cele mai multe cazuri grăbirea sau întârzierea acestora.

În ceea ce ne privește, susținem în continuare finalizarea lucrărilor (acolo unde este cazul), încercând chiar o minimă dotare a caselor pentru cei cu posibilități financiare reduse (bătrâni, bolnavi). De asemenea, să menținem o bună colaborare cu primăriile localităților în care am desfășurat proiecte, în vederea implementării altor programe umanitare, de interes pentru localnici.

Un prim pas a fost făcut prin obținerea unei finanțări pentru o serie de proiecte care vin în sprijinul copiilor proveniți din familii defavorizate (sărace, disfuncționale, cu un singur părinte), prin distribuirea de rechizite și alte materiale necesare demersului educativ. De asemenea, îi avem în atenție și pe bătrânii cu venituri foarte mici, pentru asigurarea unui trai decent, prin proiectele în derulare: „Redă demnitate unui bătrân” sau „Cu un dolar pe zi hrănești un pensionar”.

Un proiect pentru care nu am obținut încă finanțare are în atenție consilierea post-traumă, în încercarea de a-i ajuta pe oameni să-și refacă imaginea și să consolideze noul început cu valori mai „puternice decât apele”. Credem că acest proiect este oportun, deoarece am văzut cu ochii noștri și fața mai puțin onorabilă a unor oameni aflați în criză. Am putut descifra ușor: nemulțumire, victimizare, invidie, minciună, etc. Deși este o încercare temerară, în sensul că nu vom reuși să rezolvăm noi toate aceste probleme, suntem conștienți că Dumnezeu va desăvârși lucrarea noastră, oferindu-ne în continuare sprijin și putere, pentru o lucrare pe care nu o putem evalua privind doar datele statistice.

Având multe alte proiecte pentru anul următor, nu ne rămâne decât să sperăm ca Dumnezeu să-și înmulțească minunile și tot mai mulți oameni să fie martorii lor.

*Comel Roman,
director ADRA,
Uniunea Română*

ADRA nominalizată la Gala ONG-urilor din România „Oameni pentru oameni”

Marți, 6 decembrie 2005, la Hotel Hilton a avut loc cea de a treia ediție a galei ONG-urilor românești, „Oameni pentru oameni”, organizată de Camera de Comerț Americană din România (AmCham) și Asociația pentru Relații Comunitare (ARC). ADRA România a fost nominalizată în cadrul celor zece categorii de programe cu trei proiecte, desfășurate în 2005 – un proiect de voluntariat public și două proiecte de atragere de fonduri pentru situații de criză: „Speranța mai tare ca apele”, „Un strigăt din ape” și „Răspuns la criza asiatică”.

Gala „Oameni pentru oameni” este organizată cu scopul recunoașterii și recompensării eforturilor celor implicați în activități sociale, care contribuie la mobilizarea de resurse prin sponsorizări, donații, voluntariat sau campanii de strângere de fonduri. Printre invitații de seamă ai evenimentului s-au numărat: reprezentantul Comisiei Europene din România, domnul Jonathan Scheele, vicepremierul Gheorghe Copos, parlamentarii Mona Muscă, Mircea Geoană ș.a.

Recunoașterea și aprecierile făcute cu privire la ADRA, cu această

ocazie, se cuvin voluntarilor care au sacrificat din timpul lor pentru a veni în întâmpinarea celor afectați, donatorilor care au simțit împreună cu sinistrații, dar mai întâi lui Dumnezeu, care ne-a oferit resurse și putere pentru a realiza toate acestea.

(Cornel Roman / ADRA)

Implicarea SUP Moldova în programe pentru penitenciarele de minori

Joi, 8 decembrie 2005, la sediul Conferinței Moldova, a avut loc întâlnirea conducerii Serviciului Umanitar pentru Penitenciare – filiala Moldova – cu directorul Școlii Penitenciare Bacău, domnul C. Bibire, și cu domnul inspector școlar Ficuță. Cu această ocazie, s-a discutat și planificat un protocol de colaborare pentru anul 2006. Voluntarii SUP Moldova vor putea prezenta, în anul următor, mai multe programe printre care: „Știi și previi” (droguri, alcool, tutun), „Prevenirea delincvenței juvenile”, „A doua șansă”, „Din nou acasă”, „Cele 7 minuni ale lumii” și diferite seminarii spirituale adecvate minorilor. De asemenea, am fost rugați să colaborăm pentru vizitarea familiilor deținuților minori și medierea aplanării conflictelor dintre familie și minorii deținuți. Aprecăm

deschiderea oferită de această instituție și interesul pentru formarea deținuților minori pentru o bună integrare socială.

(Mihai Enea / AARC Moldova)

Întâlnirea anuală a pastorilor pensionari din Conferința Oltenia

În Sabatul din 26 noiembrie 2005, în localitatea Alexandria, a avut loc întâlnirea anuală a pastorilor pensionari. Momentele de laudă și evocare a felului în care Dumnezeu a condus biserica Sa au fost susținute de frații Gabriel Vasilescu, Alexandru Timiș, Gheorghe Panait, Cornel Toma, Titi Pirvan, Pătrăncuș Ioan ș.a. Programul a cuprins prestația de excepție a corului Sola Scriptura din București și a încântat auditoriul timp de trei ore, prin interpretarea unor imnuri cu o puternică încărcătură spirituală.

Oaspete din partea Conferinței Oltenia a fost fratele Ciprian Crăciun, secretar al Asociației Pastorale, care a rostit cuvântul de recunoștință adresat pastorilor pensionari și cuvântul de trimitere adresat întregii audiențe. „Aștept marea zi” a fost ultimul imn interpretat, care a purtat pe aripi de cântec năzuința tuturor.

(Niță Petre Daniel / AARC Oltenia)

Ș T I R I

Radio „Vocea Speranței” la ceas aniversar

Sâmbătă, 3 decembrie 2005, începând cu orele 18, în sala cinematografului „Capitol” din Timișoara, a avut loc festivitatea prilejuită de împlinirea a 10 ani de când postul de radio „Vocea Speranței” emite permanent programe în Timișoara și pe o rază de aproximativ 20 km.

În sala arhiplină și în aplauzele a peste 1.000 de persoane prezente a răsunat: Aici Radio „Vocea Speranței” Timișoara! Ne puteți asculta zilnic între orele 21:00–23:00, pe frecvența 89,7 MHz. Genericul celui mai vechi post de radio creștin din Banat a marcat începutul concertului de muzică religioasă și a sărbătorii de 10 ani de când emitem în eter.

La sărbătoarea celor 10 ani de existență a Radio „Vocea Speranței”, în Timișoara au fost prezenți: senatorul de Timiș, domnul Gheorghe David; inspectorul Consiliului Național al Audio Vizualului, doamna Daniela Popovici; inspectorul șef al Inspectoratului de Muncă Timiș, doamna Cornelia Corescu; directorul Centrului Media Adventist din

București, pastorul Nelu Burcea; administratorii Conferinței Banat în frunte cu președintele Conferinței, pastorul Mihai Maur, reprezentanți ai mass-mediei timișorene și ai altor instituții din Timișoara. Evenimentul a fost larg mediatizat în ziarele locale. (Pavel Memete / AARC Banat)

Ofertă de finanțare proiecte

Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri din România (SCOAR) vă face cunoscut că, până pe data de 31 martie 2006, secretariatul SCOAR va primi noile cereri de finanțare pentru 2005-2006. Pentru aceasta, trebuie completată cererea-tip de finanțare, care se obține de la secretariatul SCOAR.

Informații suplimentare puteți obține direct de la secretariatul SCOAR, str. Mureșului nr. 1, Nazna 547526 Mureș sau la numerele de telefon 0265/ 320.548, 0726/ 280.684; fax: 0265/ 320.549; e-mail: scoar@orizont.net.

(Remus Bența / SCOAR)

Primești, dacă dăruiești

Sâmbătă, 3 decembrie 2005, cu începând cu orele 18:00, în Biserica Baptistă „Maranatha” din Arad, a avut loc concertul de colinde organizat de Radio CNM-Arad, sub genericul „Primești, dacă dăruiești”. Biserica Adventistă Salem-Arad a fost invitată să participe, în calitate de partener media, având în fiecare săptămână, în ziua de joi seara, între orele 18:35-19:30, emisiunea „Repere biblice”. În prezența oficialităților municipiului și județului Arad (viceprimarul, prefectul și oameni politici), a reprezentanților comunității neoprotestante arădene și a unui auditoriu de peste 1.500 de persoane, mesajul și muzica adventistă au adus o jertfă de laudă Dumnezeului Sabaot. Programul a fost transmis în direct la Radio CNM-Arad și ascultat de peste 25.000 de persoane numai în orașul nostru.

(Abel Iștoc / AARC Banat)

Simpozion despre abuzul asupra femeilor

Monitorul de Botoșani din 28 noiembrie 2005 afirma că „violența în familie a fost subiectul principal al unui simpozion organizat sâmbătă, 26 noiembrie, la Botoșani, în cadrul unui proiect inițiat de Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea. Intitulat *Forme de manifestare a abuzului asupra femeii în familie*, acest proiect a constat în discuții între psihologi, psihiatri, medici de urgență și reprezentanți ai bisericii”. Seminarul fiind organizat în biserica Botoșani Betel, cu ocazia Zilei Internaționale a Eliminării Violenței asupra Femeii (25 noiembrie), membrii celor două biserici din Botoșani s-au bucurat de prezența domnului Nicolae Vlad,

medic primar psihiatru, directorul Spitalului de Psihiatrie din Botoșani, a doamnei Gabriela Marinela Axinciuc, psiholog în cadrul Laboratorului de sănătate mintală. Medicul Nicolae Vlad, specialist în astfel de cazuri și având o bogată experiență în acest domeniu al vieții sociale, s-a bucurat de această inițiativă a Bisericii Adventiste și a apreciat-o. Din partea bisericii au luat parte la discuție: pastorul Marius Munteanu, președintele Conferinței Moldova, pastorul Ștefan Ropotică, trezorerierul Conferinței, domnul Nicușor Curteanu, medic primar M.G. în cadrul Serviciului Județean de Ambulanță Botoșani, pastorul Alin Apostol și pastorul Robert Lungu. Un articol apărut în *Jurnalul de dimineață*, din 28 noiembrie 2005, sublinia faptul că atât invitații, cât și pastorii Bisericii Adventiste „au încercat să arate oamenilor cauzele care duc la astfel de conflicte, precum și unele soluții care ar putea duce la regăsirea armoniei familiale și sufletești”.

(Robert Lungu / AARC Moldova)

Copii predicatori la Arad

Biserica nr. 4 din Arad a devenit neîncăpătoare în Sabatul din 10 decembrie a.c. Pe scaune, uneori chiar câte doi pe un loc sau în picioare, înăuntru sau chiar pe holuri, cei mari au putut admira un program susținut de cei 50 de copii și tineri predicatori, adunați la Arad cu ocazia fazei pe Conferință a proiectului „Copii predicatori”. Deși a fost un program deosebit de lung, ne-am bucurat de darurile lui Dumnezeu descoperite în copiii noștri și am văzut în ei viitori slujbași, evangheliști și pastori. Dumnezeu să-i țină sub ocrotirea Sa.

(Liviu Roman / AARC Banat)

Constantin Moldoveanu

S-a născut pe data de 13 februarie 1925, în familia Moldoveanu din localitatea Heliade Rădulescu jud. Buzău. De mic a fost atras de Cuvântul lui Dumnezeu, iar la vârsta de optsprezece ani a primit botezul în Biserica Adventistă. Pe data de 12 februarie 1950, s-a căsătorit cu Victoria Iosif, fiind binecuvântați cu trei copii.

A slujit biserica lui Dumnezeu ca prezbiter și diacon mai mulți ani și a fost un cititor pasionat al cărților și revistelor tipărite la Editura „Viață și Sănătate”. A încheiat călătoria sa pe acest pământ pe 20 noiembrie 2005, în urma unui nemilos atac cerebral. A fost condus de cei dragi la locul de odihnă, temporar, cu speranța revederii la revenirea Domnului Hristos.

Atlas de anatomie clinică, editat de un grup de adventiști

Dr. John Banks, profesor de anatomie și fizioterapie la Andrews University, a lucrat 600 de ore în laboratorul de disecție la *Atlas of Clinical Gross Anatomy*. Acesta este manualul pe care dr. Banks l-a elaborat în colaborare cu doi absolvenți a Universității Andrews: Kenneth Moses, conferențiar la Loma Linda University, California, și Darrell Petersen, fotograf și arhitect în domeniul biomedical din Elkhart, Indiana. Împreună cu aceștia a lucrat și Pedro B. Nava, decanul Facultății de Anatomie și Patologie Umană de la Universitatea Loma Linda. Publicat în luna mai 2005, de Editura „Elsevier” din Londra, cea mai mare editură în domeniul educației medicale, atlasul se află deja pe mesele studenților de la Facultatea de Medicină de la Harvard, Facultatea de Medicină a Universității din Connecticut și a Universității de Sud din California. Este primul manual de acest fel publicat în ultimii 20 de ani. Volumul va fi în curând lansat pe piața internațională. (ANN)

Convenția liderilor de Tineret de la Craiova

Timp de patru zile, între 1-4 decembrie a.c., în incinta Liceului Teologic Adventist din Craiova s-au adunat 130 de lideri de Tineret din cadrul asociațiilor Departamentului de Tineret al Conferinței Oltenia.

Sub titlul TIBERIADA și motto-ul: „Mă iubești tu mai mult...” (Ioan 21,15-17), liderii au prins viziunea organizării a 14 proiecte. Dezvoltarea ca lideri a fost continuată și de această dată de prezentarea a 12 seminarii de dezvoltare personală (din cerințele obligatorii), 6 tipuri de alte seminarii și 38 de specializări.

Serile de părtășie, ora demonstrativă și întâlnirile pe zone și pe asociații i-au ajutat pe lideri ca, la finalul convenției, să se angajeze în continuare într-o slujire dezinteresată pentru micuții turmei Bunului Păstor.

(George Șchiopu / AARC Oltenia)

Nu-mi mai este teamă

- Nu mai face așa!

Obiectul mare și negru, cu aspect de CD, se tot învârtea și părea să umple camera. În centrul CD-ului era o gaură și din ea scăpărau doi ochi furioși. Un deget lung arăta direct spre Maria, în vârstă de opt ani.

Maria ar fi vrut să alerge, dar se simțea paralizată. Încercă să o strige pe mama, dar nu putu să articuleze nici un sunet. Când și-a dat seama că visa, a încercat să se trezească, pentru ca apoi să tremure înspăimântată în camera întunecată.

„De ce tot visezi coșmaruri?” se întrebă ea. Ceasul ticăia liniștit în noapte, iar adierea unduia perdeaua de la fereastră. Felinarul dinspre stradă își trimitea câteva raze în cameră, iar Maria o putea vedea pe surioara ei, Ana, dormind în patul din cealaltă parte a camerei. Cât de mult și-ar fi dorit Maria să doarmă și ea la fel de liniștit! Totuși, îi era frică să adoarmă, pentru ca nu cumva să viseze din nou coșmaruri.

Maria își aminti cum îi spusese mamei că Ana spărsese vaza bunicii, când, de fapt, ea însăși era autoarea. Mama o crezuse pe Maria, iar Ana fusese trimisă în camera ei și pedepsită.

Maria nu putu adormi mai multă vreme. Când în sfârșit a ațipit, somnul i-a fost agitat și tulburat de un nou coșmar. De data aceasta, visă o lumină puternică, ce apărău dinspre locul unde răsărea soarele. Lumina semăna cu un nor strălucitor, care se apropia din ce în ce mai mult până ce îl văzu pe Domnul Isus cu îngerii Săi. Îngerii cântau din trompete frumoase de argint. Întreaga familie a Mariei alergă afară și așteptă pe gazonul din fața casei, privind spre cerul strălucitor.

Deodată Maria și-a dat seama că familia ei era ridicată ușor în văzduh și purtată spre norul cel alb. Alergă după ei, strigând că dorea să o ia și pe ea. Însă nimeni nu o auzea.

Maria se trezi țipând. O auzi pe mama în bucătărie. Își luă halatul și porni spre bucătărie.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă mama.

Maria se aruncă în brațele ei. Mama o legănă ușor și o mângâie pe părul castaniu.

- Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba, scumpo? continuă mama.

Maria îi povesti mamei coșmarurile pe care le avusese.

- Și, mămico, am fost atât de neascultătoare! recunosc eu.

- Dar ce ai făcut? întrebă în șoaptă mama.

- Mămico, eu am spart vaza bunicii. Îmi pare rău că te-am mințit, suspină ea.

- Mă bucur că mi-ai spus. Acum trebuie să vorbesc cu Ana, răspunse mama îmbrățișând-o. Mai este ceva ce ai dori să-mi spui?

- Am avut, într-adevăr, teme de făcut. Îmi pare rău că am mințit și cu asta. Dar, mămico, oare Domnul Isus mi-a trimis coșmarul cu CD-ul?

- Când facem ceva rău, Satana dorește să ne descurajeze și ne inspiră gândul că Isus nu ne mai iubește. De aceea, uneori, visăm așa ceva.

Mama o conduse pe Maria la masă. Luând Biblia familiei, citi: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9).

- Tu ai recunoscut față de mine, iar acum trebuie să vorbești și cu Ana. Dar, mai întâi, vreau să citești ceva. Mama îi întinse Mariei Biblia. Fetița citi: „Dacă mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Romani 10,9).

- Deci, trebuie doar să le spun altora și să cred că Isus este adevărat? întrebă Maria.

- Da, răspunse mama. Domnul Isus dorește atât de mult să fim cu El, încât este chiar greu să nu fim mântuiți.

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, septembrie 2005

Ora familiei

- Întreabă-i pe membrii familiei dacă au avut vise despre revenirea lui Isus. Ce semnificație au ele pentru voi? Cum vă puteți ajuta unii pe alții să fiți pregătiți pentru acest eveniment?
- Sunt lucruri pentru care trebuie să vă cereți iertare între voi?
- Roagă pe cineva să citească 1 Ioan 1,9 și Romani 10,9. Împărțiți-vă în două grupe și fiecare să ilustreze pe hârtie câte unul dintre aceste texte, la alegere, apoi arătați ce ați realizat.

Teoria „celor 2”

MARIUS MUNTEANU

Un studiu recent asupra familiei concluziona: din douăsprezece cupluri căsătorite, patru sar peste bord; șase stau pe punte, fără bucurie sau dragoste, cu gândul la copii, cariere, familie sau biserică; și doar două se bucură de o căsnicie împlinită. Aceste cifre alarmante reprezintă medii, însă un cămin adventist nu trebuie, nu poate și n-a fost creat pentru a rămâne de nivel mediu.

Cum am ajuns aici? Multe cupluri se îndrăgostesc, se căsătoresc și consideră încheiată misiunea lor, întrucât toate celelalte aspecte se vor rostogoli fermecător. *Fals*. O căsnicie reușită nu răsare în mod spontan (ca unele varietăți de floră) sau prin șansă („n-a avut noroc, săraca!”)

Fericirea căminului nu este dată de noroc, de vremuri sau de aștri. Nu ne putem mulțumi cu un zâmbet amar de real la ceea ce a spus Socrate: *„Cine găsește o soție bună are șansa să devină foarte fericit. Și acesta este un lucru bun. Cine nimerește o soție rea are șansa să devină un mare filosof. Și acesta este un lucru destul de bun.”*

Dacă viața de căsnicie devine o binecuvântare sau un blestem, totul depinde de cuplul implicat. Indiferent dacă problemele sunt banale sau accentuate, oamenii fac uz de trei soluții: 1. cea imatură (divorțul), care este doar un mecanism de scăpare, nu de rezolvare, oricât de „reale” ar fi motivele; 2. cei doi îndură o relație de tip „supraviețuire”, în care se prefac și suportă în tăcere o conviețuire care se macină și îi macină – această soluție doar mână căsnicia, fără a îmbunătăți nefericirea; 3. această soluție presupune înfruntarea problemelor personale și adoptarea unei decizii înțelepte. Chiar și cei cu personalități incompatibile pot învăța să se descurce cu defectele celuilalt. Cuvântul „incompatibil” este prea adesea folosit de oamenii leneși,

care ignoră punctele nevralgice și se retrag în superficialitate.

Doar două cupluri se bucură de o căsnicie împlinită? Ce au special acestea două? În mod intenționat, până acum am vorbit doar despre ceea ce consideră oamenii că este căsnicia. Chiar și a treia variantă de salvare a unei căsnicii este un succes fără elementul cheie. Unde este Dumnezeu? Nu suntem la biserică? Nu trece orice cuplu care se căsătorește pe la biserică? Și după aceea, participarea săptămânală la închinare nu-i favorizează? Vizitarea bisericii trebuie să fie mai mult decât evenimentul care dă cuplului un aer de spiritualitate și chiar de superioritate față de alții. Dacă toate douăsprezece trec pe la biserică, de ce doar două sunt fericite? Ce are Dumnezeu a face cu dragostea noastră?

„Tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci.” (Eclesiast 3,14)

A trece pe la biserică pentru rugăciune nu este sinonim cu a-L lua pe Dumnezeu acasă. Participarea la programele Săptămânii Căminului Creștin nu înseamnă că, obligatoriu, îi și dăm lui Dumnezeu primul și cel mai bun loc în viața noastră. A da un iz de religiozitate căsătoriei nu înseamnă că viața va fi un permanent parfum. A participa la rugăciunile publice este prea puțin față de ceea ce face rugăciunea zilnică, acasă, în familie.

Atunci care este soluția?

Cele două cupluri fericite, din douăsprezece nu se îndrăgostesc fără să-L întrebe și pe Dumnezeu. Sună fanatic, dar *ce face Dumnezeu dăinuiește!*

Cele două cupluri fericite nu construiesc planuri fără să-L întrebe și pe Dumnezeu. Sună a ignoranță, a „săraci cu duhul”, dar *ce face Dumnezeu dăinuiește!*

Cele două cupluri se mențin fericite, pentru că depășesc superficialitatea în angajamentul lor de a cunoaște adevărata profunzime a trăirii.

Cele două cupluri își păstrează prospețimea, pentru că izvorul cuvintelor și faptelor lor este Cuvântul.

Dumnezeu face familii fericite, pentru ca oamenii să înțeleagă că este o onoare să lași voința divină să dirijeze planurile omenești.

Probabil că din interior, de undeva, de multe ori am auzit chemarea spre o viață de familie intens spirituală, fiind sătui de experiențe sumare și sterpe. Când obosim și ne pierdem nădejdea de schimbare prin puteri omenești (voința și hotărârea), ne deschidem față de un lucru nou: căminul fericit este un dar al Domnului, primit prin har. Schimbarea interioară după care tânjim este lucrarea lui Dumnezeu: „cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii... prin acel unul singur, care este Isus Hristos!” (Romani 5,17)

Săptămâna căminului creștin și studiul biblic trimestrial pot fi o parte din metodele lui Dumnezeu de a ne așeza în locul în care El poate lucra pentru câștigul familiilor noastre. Nu vom face nimic altceva decât să primim un dar, însă vom ști că transformarea este reală, deoarece vom descoperi că fericierea, care ne este atât de greu s-o dovedim, se manifestă acum cu ușurință. Dragostea lui Dumnezeu a pătruns dincolo de straturi superficiale și a distrus tiparul obiceiurilor vechi, adânc înrădăcinate. Am scuturat povara de a ascunde de ceilalți adevărata față. Gata cu străduința de a mima „familiiști împliniți”, pentru că *suntem*. Nici nu se poate altfel, întrucât dragostea pentru celălalt face acum parte din firea noastră – prin dragostea pentru El.

Marius Munteanu,
președinte,
Conferința Moldova

Noile Studii biblice pentru copii și instructorii de la secțiunile de copii

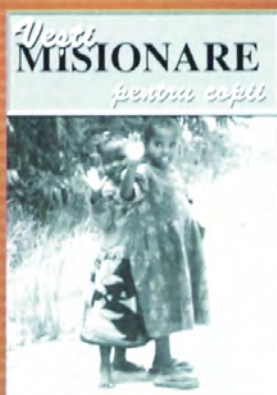
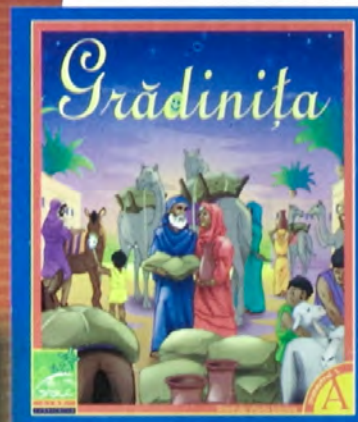
Primii pași

Supliment pentru instructori

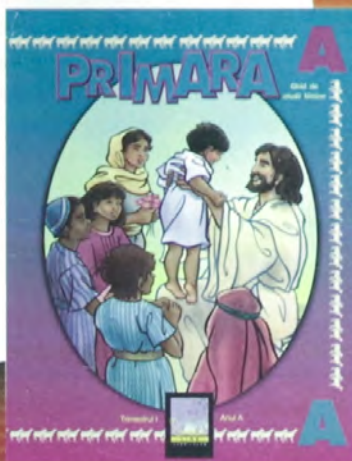
Grădinița

Supliment pentru instructori

Primara

Supliment pentru instructori

Juniori

Supliment pentru instructori

Pentru trimestrul I, noile materiale pentru instructori au fost distribuite gratuit în comunitățile care au avut abonamente la **Studiile pentru copii**. Începând cu trimestrul II 2006, acestea vor fi distribuite la cerere. Recomandăm ca **Ghidurile pentru instructori** să fie achiziționate de comunitate. După folosire, ele vor fi păstrate pentru ciclul următor. Prețurile materialelor pentru instructori sunt următoarele:

Primii pași – 9 RON

▪ **Grădiniță – 7 RON**

▪ **Primară – 7 RON**

▪ **Vești misionare – 1,5 RON**

Pentru acestea, precum și pentru eventuale modificări la abonamentele la Studii biblice pentru copii, comenzile se primesc până la data de 20 februarie 2006.